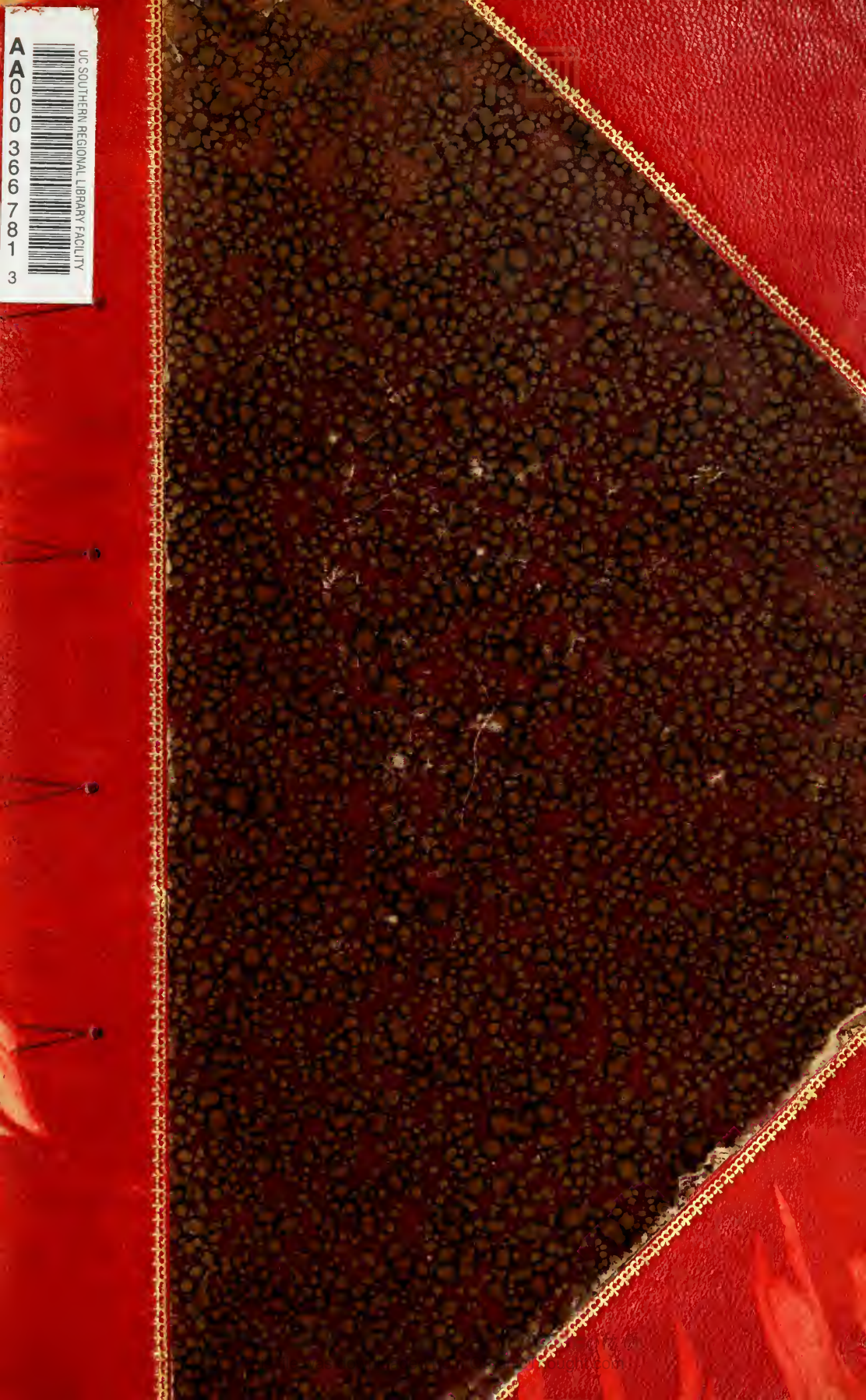

A
A
0
0
3
6
6
7
8
1
3

UC SOUTHERN REGIONAL LIBRARY FACILITY

THE LIBRARY
OF
THE UNIVERSITY
OF CALIFORNIA
LOS ANGELES

Digitized for Microsoft Corporation
by the Internet Archive in 2008.

From University of California Libraries.

May be used for non-commercial, personal, research,
or educational purposes, or any fair use.

May not be indexed in a commercial service.

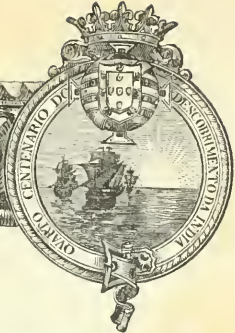

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

FABULAS DE LOQMÁN

VERTIDAS EM PORTUGUEZ

E PARAPHRASEADAS EM

VERSOS HEBRAICOS

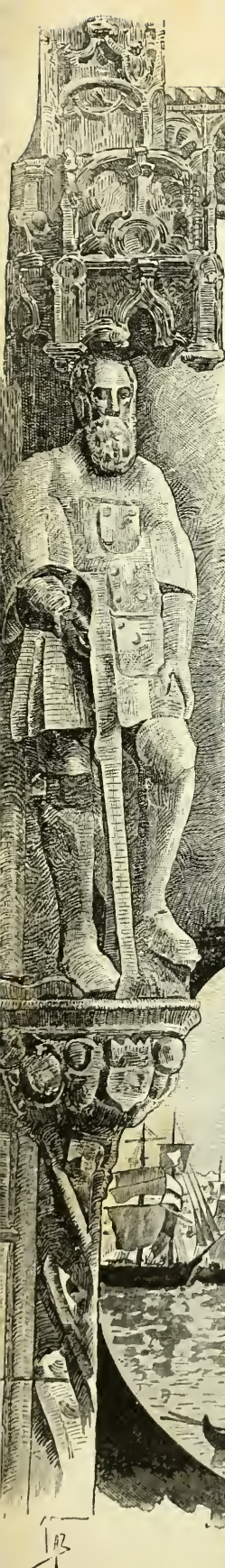
POR

JOSÉ BENOLIEL

S. S. G. L.

E REVISTAS PELO

GRÃO-RABBINO L. WOGUE

FABULAS DE LOQMÁN

وقفية الأمير غازي الملك المظفر

THE PRINCE GHAZI TRUST

FOR QUR'ANIC THOUGHT

QUARTO CENTENARIO DO DESCOBRIMENTO DA INDIA

CONTRIBUIÇÕES

DA

SOCIEDADE DE GEOGRAPHIA DE LISBOA

FABULAS DE LOQMÁN

VERTIDAS EM PORTUGUEZ

E PARAPHRASEADAS EM

VERSOS HEBRAICOS

POR

JOSE BENOLIEL

S. S. G. L.

E REVISTAS PELO

GRÃO-RABBINO L. WOGUE

LISBOA

IMPRESA NACIONAL

1898

1598

À SAUDOSA MEMORIA
DO
GRÃO-RABBINO LAZARO WOGUE
meu sempre chorado Mestre e amigo inolvidavel

י"ל ז"ל

PREFACIO

Restam bem poucas (41 apenas) das Fabulas attribuidas a Loqmán, o celebre e lendario sabio arabe, que mereceu especial menção no Aleorão, o livro sagrado dos Musulmanos (sura 31, vers. 11), e essas estão desde muito traduzidas em numerosos idiomas, e diffundidas e adoptadas nas escolas de varios paizes europeus para o ensino da lingua arabe.

Depois de tanto quanto tem sido escripto ácêrea do Fabulista arabe, e principalmente depois do estudo de inexcédivel erudição com que o eminente orientalista René Basset abrilhantou a sua traducção das mesmas Fabulas em dialectos norte-africanos, seria presumpção da minha parte insistir mais neste assumpto, que, no fim de contas, só conduz a conjecturas problematicas e conclusões negativas. Com effeito, nem se sabe quem tenha sido o Loqmán, nem onde òu quando viveu, nem se é o auctor das Fabulas que lhe attribuem, nem se foi arabe sequer.

Das Fabulas em si, do seu valor litterario, escusado é tambem falar: o leitor lhes saberá apreciar a singelleza e profundidade. Direi sómente duas palavras áccrea do meu trabalho, que, destinado na origem ao 10.º Congresso de Orientalistas, que devia realizar-se em Lisboa em 1892, só agora ponde ver a luz da publicidade.

O texto arabe de que me servi para esta obra é o que foi publicado pelo insigne arabista francez Augusto Cherbonneau.

A minha traducção portugueza, revista pelo illustre polyglotta e meu excellent amigo, sr. Gonçalves Vianna, ha de ainda resentir-se de muitas pechas inevitaveis em consequencia da resolução que tomei de cingir-me o mais possivel á letra do texto, cuja construcção e syntaxe são tão differentes da nossa.

Para a paraphrase em versos hebraicos, desprendi-me da concisão demasiado arida da prosa arabe do texto e só aproveitei o assumpto e o conceito, revestindo-os de formas mais em harmonia com o caracter da lingua hebraica e com os predicados da poesia.

As regras de metrica que adoptei são quasi sempre analogas ás da portugueza, isto é, a divisão syllabica rigorosa do verso, as cesuras correspondentes ao tamanho d'este, as differentes especies de estrophes, a rima, ora emparelhada, ora alternada, etc.

Em varios casos, distribui os versos hebraicos por modo que houvesse dois graves, seguidos ou cruzados por dois agudos.

Os versos do soneto correspondente á fabula 35.ª estão construidos de maneira que a tonica se repita de duas em duas syllabas. Cada pé, por consequinte, fica composto de

tres syllabas, a primeira e a terceira phoneticamente fracas, a segunda predominante. O verso é de cinco pés¹.

Sabido é que nada definitivo se tem apurado até hoje a respeito das minuciosidades da arte poetica da Biblia. No entanto não podem deixar de reconhecer-se nos versos das Escripturas umas proporções, uma medição², quasi sempre cadencialmente regular, assim como pausas ou cesuras pouco mais ou menos equidistantes, e, sobretudo, o signal distinctivo, o cunho mais original e typico de toda a poesia hebraica— o parallelismo. Não podendo resistir á tentação de apresentar um fac-simile d'este genero, esforcei-me por compôr a primeira fabula num metro de dimensões e cadencia analogas ás dos versos do livro de Job, ajuntando-lhe, porém, a rima, e uniformizando a extensão syllabica.

¹ Esta classificação das syllabas não concorda exactamente com a que as grammaticas costumam dar das vogaes breves e das vogaes longas. Também não é do valor intrinseco das vogaes em si que eu aqui trato. Refiro-me sómente á duração phonetica relativa, que as syllabas offerecem ao concorrerem num só vocabulo, ou em varios vocabulos seguidos, debaixo da influencia da predominante. A theoria dos que, considerando a lingua hebraica como morta e sepultada, põem em duvida o valor quantitativo das suas syllabas, assim como a sua verdadeira accentuação e entoação, não vem aqui ao caso. Eu uso da lingua hebraica em conformidade com a sua pronunciação actual (entre os sepharadins), e assim é, se me não engano, que se pratica com as outras linguas.

² Submettendo as Lamentações de Jeremias a uma medição syllabica, encontrei, depois de repetidas tentativas, que este poema está escripto em tercetos de versos de doze syllabas como os nossos alexandrinos, com as cesuras e pausas normalmente dispostas, e com poucas excepções que se podem attribuir a erros de copia ou de vocalização. Reservo-me para dar mais tarde uma completa demonstração d'este facto.

Emfim, para não excluir d'este quadro o famoso verso híbrido inventado pelos poetas hebreus de Hespanha da Idade-Media, verso que contribuiu não pouco para a deturpação e extincção da genuína poesia hebraica, antepuz ás Fabulas um prologo versificado por esse methodo e cujo unico merecimento é, a meu ver, o de satisfazer ás exigencias pueris de uma metrica diametralmente opposta ao genio da Biblia. A arte d'estes versos consiste em dispôr as palavras por forma que um *xeva* ou um *hataph*, i. é, uma vogal nominalmente brevissima, seja seguida ou precedida por uma, duas, tres vogaes sonoras (breves ou longas), desaccertada adaptação ao hebraico do jambo, espondeu, dactylo, etc., dos Gregos e dos Latinos! Se, ao mênos, esse trabalho insano dêsse em resultado uma cadencia, um *rhythmo* qualquer ao verso . . . mas pelo contrario, tirando-lhe a liberdade do andamento proprio da lingua, sem modificar sensivelmente a quantidade dos sons, — pois que hoje, como então, de facto, se não grammaticalmente, cabe ao *hataph* e ao *xeva* mobil a mesma quantidade que a outra vogal qualquer (excepto a tónica) — esse trabalho, ingrato por demais, só serviu para dar aos versos a mais fastidiosa monotonia, e obrigar o poeta a centos de licenças contra a grammatica e as proprias regras prosodicas ¹.

¹ A poesia conhecida pela designação de *אָרֹן עוֹלָם*, por exemplo, e citada geralmente como modelo do genero, além de muitos erros de linguagem e de prosodia, em quatorze versos apenas, conta 24 pés começados pela conjunção *וְ*, sete pela preposição *בְּ*, 6 por *בְּ* e outras tantas por *לְ* egualmente preposições; 43 pés iniciados por conjunções e preposições sobre 56 pés de que constam ao todo os 14 versos!

O leitor poderá, auxiliado pelas notas e referencias, que acompanham todo o texto hebraico, verificar que, não só me absteve systematicamente (salvo em um ou dois casos) do que é costume chamar-se licenças poeticas, mas que, sobretudo, evitei com cuidado o estylo post-biblico.

Num vocabulario de mais de mil e quinhentos significados, tres ou quatro palavras, se tanto, não são puramente biblicas.

Se algum merecimento houver na minha paraphrase hebraica deve-se todo attribuir aos preciosos conselhos do meu querido mestre e amigo, o Grão-Rabbino e eminente sabio Lazaro Wogue, cuja recente morte vein encher-me de profunda magua, e a cuja saudosa memoria offereço este livro, como testemunho de gratidão, de affecto e de respeito.

امثال ومعانی للقمان الحکیم ترجمتها عن العربية الى البرتغالية
والى العبرانية الفقیر یوسف بن عولیال

חירות ומשלים ללוקמן
חכם מכל בני תימן
אשר במדה ובמשקל
הליץ מלשון ישמעאל
ליהודית ושפת פורהוקל
הדל יוסף בן עולייל :

אַל תְּקוּרָא

אַחַנְהָ נָא לְךָ קוּרְאִי
יָרִיד נִפְשׁ נְגִינוֹתִי .
תְּבוֹאֶהוּ אֲמַדּוּם לְךָ
בְּמִנְחַת שׁוֹי וְחִירוֹתִי .
תְּבַמְּו לְקוֹ וְצוֹ לְצוֹ
מִתְּבַנּוֹת מְלִיצוֹתִי .
לְשִׁקּוּלִים הֵם בְּמִאֲזַנִּים
מִשְׁלִי גַם זְמִירוֹתִי :

תְּבִיעֵי חוֹן מְלֵאִים קִשְׁטָא
יְהִי שִׁירִי לְחֶבֶד .
תְּבִיד זֶקֶב גְּלוּל חֲרוּץ
צְפִירַת הוֹר לְרֵאשֶׁת .
תְּבִיעַת חֶבְדָּה וְתוֹכַחַת
בְּאוֹר עֵנָה לְעִינֶיךָ .
תְּבִיעַת בִּינָה וְתוֹשִׁיעָה
עֲרוֹכוֹת הוֹ לְפָנֶיךָ :

הָלֹא מוֹסֵר יוֹכֵה אֶת
נְתִיבוֹת אִישׁ בְּכֹל שְׁעָרָא .
צָרוּר הַמֵּר אֶתִּי הַמֵּצֵא
נְאֻם אֲרִגֶּה וְגוֹר גַּעַר .
וְכֹל הַנֶּה הַנְּבֵר כֵּה
לְלִמֵּד חֵק לָמוּ גַעַר .
פָּקַח אֵזֶן וְהַשְׁמִיעַ קוֹל
צָבִי צִוְעָק בְּכִי שְׁעָרָא :

זָאֵב תְּבִיט מִבְּקֵשׁ עַד
וְיִלְכֹד בְּרָעָתוֹ .
עֲבַד הַלְּאָה וְכֹבֵד תְּרָאָה
וְשׁוֹר עוֹבֵד עֲבוֹדָתוֹ .
תְּהוֹל מִסְגֵּר הַלֵּם הַשׁוֹר
מִלְמַקֵּם אֶת פְּצִירָתוֹ .
תְּבַר לְקַחֲוִי לְאִישׁ מוֹשְׁכִיל
וְיוֹסֵף עַל תְּבוֹנָתוֹ :

תְּהַר לְכַב וְתֵם גִּפְשׁ
וְדָר גָּא זֹאת לְטוֹבָה לִי .
נִכְתָּ אֵזֶן לִי לְמִקְרִיב לְדָ .
רָצָה גָּא אֶת פְּרִי חֶבְלֵי .
וְהִי בְרוּר לְגִנְדָד
קָשִׁי נִטְלִי וְעַל סִבְלֵי .
קָאוּם בְּפֵר וְכֹל מִשְׁנֵה
וְעַל הַנְּאֻם לְמִפְעֵלֵי :

כָּסִיל שְׂאג וְלֹא חֲשָׂד
עָלַי מְלִין וְחִבְהָהֶם .
לְבַקֵּשׁ אֶת שְׁנֵיאוֹתַי
וְהַעֲבֵב כָּל מִזְמוֹתָם .
וְכֹבֵד וְנִקְרַר קִפְיִתִי כִּי
כִּלְבֵּב נִכְצָא עֲרוּגוֹתָם .
וְאַל-אֵיךָ לְזוֹת נְהוּר
וְלֵל לְצִין וְרִגְשָׁתָם :

امثال ومعانی للقمان الحکیم *

١ اسد وثوران

اسد مرّة خرج على ثورين فاجتمعا جميعا وكانا
يسطحانه بقرونيهما ولا يمكنانه من الدخول بينهما فانفرد
بأحدهما وخذعه ووعدّه آلا يعارضه ان تخلى عن صاحبه فلما
افترقا افترسهما جميعا *

هذا معناه

انّ مدينتين اذا اتّفق على رأى واحد اهلهما فيأيد لا
يمكن منهما عدوّ فإذا افترقا هلكا جميعا *

1. O leão e os dois touros

Um leão, uma vez, investiu contra dois touros. Ache-
garam-se um ao outro e puseram-se a empurrá-lo com as
hastes, impossibilitando-lhe a entrada por entre eles.

Afastou-se (o leão) com um delles e illudiu-o, prometten-
do-lhe não molestá-lo se se desviasse do seu companheiro.

Mas, logo que se separaram um do outro, devorou-os a ambos.

Eis aqui a significação (dêste apologo):

Quando, em duas cidades, sabem pôr-se mutuamente de acôrdo os seus habitantes, não ha inimigo que possa contra ellas; mas, se se desunem, perecem ambas.

א אַרְוָה וְצָמִיד בְּקָר

בְּמָרָם¹ אֹר הָרִים² נִשְׁמֹיחַ
 וְהוֹפֵעַ שְׁמֹשׁ³ בְּשָׁמֹיִם⁴
 לְעֵת לָבֹתָ⁵ יַעֲלֵי סָלַע⁶
 לְשִׁבְרֵי צִמְאָם⁷ אֲלֵי כּוֹיִם⁸
 עֹנְדֵנוּ לַיֵּשׁ וְדָרַשׁ אֶקָל⁹
 וְאַרְחֹחִי וְלָפֹתָ שְׁחַל¹⁰
 וְנָעוּ אֱלוֹפִים¹¹ בְּכֹי אָחוּ¹²
 צָמִיד בְּקָר עַל שְׂפַת נָחַל :
 שָׁם בַּחַד וְרָעוּ שְׂאֲנָנוּ¹³
 מִיַּבְעוֹתָי שָׁמִים וְרָעוּ :
 וְרָק וְגַם דָּשָׂא וְלָחֲכוּ¹⁴
 נִפְשָׁם בְּחָצִיר וְשִׁבְעוּ :¹⁵
 וְאַלְיֵמֹו וְכִסְפָּה לְמָרָף¹⁶
 בְּן שְׁחִין עָתִיד לְכִדּוֹר :

1) A prep. בְּ adjunta ao adv. מָרָם é uma redundancia poetica. Cf. Ex. i, 19; Ps. xc, 2; Is. lxvi, 7.—2) Reg. antes do v. Cf. Ps. xlv, 3; Is. xlii, 1; Prov. xxix, 11; xxxi, 19.—3) Job iii, 4; x, 22.—4) Gen. viii, 11; Esth., iv, 14.—5) Job xxxix, 1.—6) Ps. civ, 11.—7) Ps. civ, 21.—8) Job vi, 18.—9) Job vi, 5.—10) Gen. xli, 18.—11) Job iii, 18.—12) Num. xxii, 4.—13) Ez. vii, 19; Ps. lxxxviii, 4.—14) Job xxviii, 8.—15) Ps. xvii, 12.—16) Job xv, 24.

17
 יַעֲרִיבוּ צָבָא וַיַּחֲדוּן

18
 בְּלֵב וּבְתַקְוָה לַעֲדֹד :

קַרְנֵימוּ מִצְנִימֵי חֲדוּת

19
 בַּחֲזִין וְרַמִּיחַ מִיַּמְרֵט :

20
 וַנְּגַחֻ צָר בְּאוֹנִים

21
 הַדְּרֹךְ נִנְדְּמֵנוּ וַיִּרְט :

22
 וַיִּדְבְּאוּהוּ לֹא וַיַּחֲכִילוּ

23
 מִכֹּה וְכֹה וּבַעֲתוּהוּ :

כִּן יוּכַל לַעֲבֹד בַּיַּנְיָמוּ

24
 כְּהוֹלֵם פַּעַם פִּצְעוּהוּ :

25
 הִכִּי אַרְוֶה תִּשׁוּב רִיקָם

26
 27
 אִם תִּאֲסַף מִבְּלִי עַד :

28
 שִׁמְרַתָּ לְטַרְף חַנָּם

29
 הַחַף תִּשְׁאֵג וְלֹא תִסְעַד :

30
 31
 בְּתִקְצָר יָדָךְ וַיִּנְרָאָה

32
 כִּי עַל צְקוּד פִּר הַתְּפִלִּין :

33
 הַנְּיָמוּ בְּךָ וַתִּתְלֹן

34
 35
 הַשּׁוֹר בְּאַרְוֶה וַתִּמְלָם :

36
 מִצְוֹרֶךְ עָלִימוּ מִמֶּנּוּ

חֹק אִפּוּא לְקָרֵב מִתְּנִיד :

37
 מִיָּה אֵי־תָנִים כִּי תִסְלַף

38
 39
 אוֹי מִי יַחֲוֶה הוּי רַב אֶתְּךָ :

17) I Sam. xvii, 2; Gen. xiv, 8.—18) I Chr. xii, 33.—19) Ez. xxi, 14, 33; I Reis vii, 45.—20) Ps. xlii, 6.—21) Num. xxii, 32.—22) Lament. ii, 2, 21; iii, 43.—23) Ex. ii, 12.—24) Is. xli, 7.—25) II Sam. i, 22.—26) Ps. civ, 22.—27) Gen. xlix, 27.—28) Job xxiv, 5.—29) Ps. civ, 15; I Reis xiii, 7.—30) Num. xi, 23.—31) Ps. lxxviii, 10.—32) I Reis xviii, 27.—33) Hab. i, 10.—34) Job xix, 6.—35) Job xii, 19.—36) Num. xxiv, 23; Is. xlv, 9.

הֵן כְּבִיר הַכְּלִיג הַתְּאֹשֵׁשׁ³⁷
 וּכְרִיצוֹ הַחֶרֶף יַעֲרֶנּוּ⁴⁰ :
 כְּזִמּוֹת קִלְבוֹ כָּרָא⁴¹
 נִפְתָּל עַל גְּדוֹד וְגוֹדְנוֹ⁴³ :
 פִּיהוּ כְּלֵא מְרֻמוֹת וְהֶדֶךְ⁴⁴
 עַל שׁוֹר הַחֶלְיֹק שְׁפָתָיו⁴⁵ :
 וַתִּבְחַשׁ לוֹ בַּחֲלָקוֹת⁴⁷
 אָרְבוּ וְשׁוֹם בְּכִלְיוֹתָיו⁴⁸ :
 לוֹ מַעַל הַעֵד נְטִיחַ
 אִם בְּיָדֵי תִסְגְּרוּהוּ⁴⁹ :
 כִּי עִמָּךְ אָמֹת וְחֶסֶד
 חֶק וּבְרִית לְעַד אֲשִׁימָהוּ :
 חֲמַר מִה יוֹשִׁיעֶךָ זֶה
 כִּי לָךְ רָעָה הָאֵלֶּה⁵⁰ :
 בְּכִיד כִּי וַגֹּל מִנִּי רַץ⁵⁴
 אִם תִּקְרָא וְהוּא יַעֲנֶה⁵² :
 אֵל תַּחֲשֹׁבֵנִי לְאוֹיֵב⁵³
 חֲנֶךָ כְּמוֹס עִמָּדֵי⁵⁴ :
 חֲלַף וְהָיִיתָ מִצָּק⁵⁵
 אַף כִּגֹן צָרֵי בְּיָדֵי⁵⁶ :
 כְּבָה הַטָּהוּ בְּלִקְחוֹ⁵⁷
 בְּנִפְתַּח חֲלָק אֲמָרְיוֹ :

37) Job x, 20.—38) Is. xlvi, 8.—39) Job xvi, 3.—40) Is. xlii, 13.—41) Neh. vi, 8.—42) Gen. xxx, 8.—43) Gen. xlix, 19.—44) Ps. x, 7.—45) Ps. v, 10.—46) II Sam. xxii, 45.—47) Dan. xi, 32.—48) Jer. ix, 7.—49) I Sam. xvii, 46.—50) Ps. xci, 10.—51) Job ix, 25.—52) Prov. xxi, 13.—53) Job xii, 24.—54) Deut. xxxii, 34.—55) Job xi, 15.—56) Gen. xiv, 20.—57) Prov. vii, 21.

וּנְשָׂתָּ מִעַל אָחִיו פְּתָאִים⁵⁸
 וְלֹא הִבִּיט לְאַחֲרָיו :
 הַנִּיר הַנּוֹף כְּפִיר רַעְיָה⁵⁹
 עֵינָיו כְּאֵשׁ הַפִּיץ שְׂבִיב :⁶⁰
 לְקוֹל רַעַשׁ שְׁאֲנָתוֹ⁶¹
 תִּרְעַד מִתּוֹ אֶרֶץ סָבִיב :
 נִתָּר עַל שׁוֹר וַיִּנְתְּהוּ⁶²
 נֶסֶק רֹאשׁוֹ וַיִּפְרָקְנוּ :⁶⁴
 וּפְרִיץ חֵיוֹת חָשׂ עַל רַעְהוֹ⁶⁵
 וַיִּפְצַּצְצוּ וַיִּפְרָקְרְנוּ :⁶⁶
 מִחֲקָיו שְׁמַחוּ אֲפִיקוֹם⁶⁷
 וַיָּנוּס אָבֵר מִגְּנָהֶם :⁶⁹
 הוֹמִיכוּ רוּעֵי עֲמִינִים⁷⁰
 כִּנֹּד פִּשְׁעֵם וְחִבְלוֹתֵם :⁷¹
 הֵן אָבִיר מִשַּׁל קַדְמוֹנֵי⁷²
 טוֹבִים לְשָׁנִים מֵאֲחָד :⁷³
 כִּי אִם וְהִקְפְּנוּ אוֹיֵב⁷³
 אִישׁ בְּאַחֲהֵו וְהִאָּחֵד :
 גַּם לְאִם בְּלֵאִם יִאָּחֵד⁷⁴
 וְכֹל הוֹלֵךְ שָׁפִי חֵלֶשׁ :⁷⁵
 וְדַע לֵךְ כִּי לֹא וְנָתַק⁷³
 מִחֵר הַחוּט הַמִּשְׁלֵשׁ :

58) Prov. iv, 15; vii, 25.—59) Job xxxix, 19.—60) Job xviii, 5.—61) Nah. iii, 2; Job xli, 21.—62) Lev. xi, 21.—63) Ex. xxix, 17; Juiz. xix, 29.—64) Zach. xi, 16.—65) Is. xxxv, 9.—66) Job xvi, 12.—67) Job ix, 13.—68) Job xii, 21.—69) Job xi, 20.—70) Job xxiv, 24.—71) Job viii, 4.—72) I Sam. xxiv, 14.—73) Eccl. iv, 9.—73) Eccl. iv, 12.—74) Gen. xxv, 23.—75) Num. xxiii, 3.—73) Eccl. iv, 12.

۲ غزال

إيل يعنى غزال مرّة عطش فاتى الى عين ماء يشرب فنظر
خيالده فى الماء فحزن لدقّة قوائمه وسرّ وابتهج لعظم قرونده
وكبرها وفى الحال خرج عليه الصيادون فانهزم منهم فأما
وهو فى السهل فلم يدركوه فلما دخل فى الجبل وعبر
بين الشجر فلحقه الصيادون وقتلوه فقال عند موته الويل
لى انا المسكين الذى ازدريته هو خلاصنى والذى رجوت
اهلكنى *

2. A gazella

Uma gazella, isto é uma cerva, apertada uma vez pela sede, chegou-se a uma nascente de agua para beber. Viu a sua imagem na agua, e affligiu-se da magreza das suas pernas, ao passo que se regozijou e ufanou da altura e magnificencia das suas hastes.

Neste comenos, lançaram-se contra ella os caçadores, e ella fugiu. Ora, em quanto esteve na planicie não pu-

deram alcançá-la, mas quando penetrou no monte e atravessou pelo arvoredo, alcançaram-na os caçadores e mata-ram-na.

Infeliz de mim! disse ella ao expirar, aquillo que desprezei salvou-me, e aquillo em que confiava foi o que me perdeu.

ב האילה

אִילָה צְמֵאָה בָּאָה אֶל בְּלָגוֹ מַיִם .
 וּבְרֵאוֹת שָׁם צִלְמָה צַר לָהּ עַל דַּק רַגְלָיִם .
 וַתִּשְׁמַח וַתִּגַּל בְּקוֹמַת קַרְנָיִם :

אִו עֲבַת צְנֻדִים עָלֶיהָ הִתְנַצְּבָה .
 וַתִּנָּם וַתֹּאמֶר ' אֵלֵי ' עֲנֵר לִי הִבָּה .
 וּבְלִפְיֵד בְּעֵמֶק ' הִנֵּה רָצָה וְשָׁבָה :

רוֹצֵי ' נוֹסִי ' אוֹצִי ' הַמִּיָּה ' נִסְעָרָה .
 אֶל תַּעֲלֵי לְהָר לְתוֹר שָׁם מִיְּהָרָה .
 כִּי אִין בַּנְּעַר לָךְ מָנוֹס מְיוֹם צָרָה :

מִנוֹגֵשׁ אֵין ' וְהוּא נִבְהַלָּה ' גַּחְפָּוָה .
 וּבְמַרְנֵי גְאוּנָה בְּסֶבֶד נֶאֱחָזָה .
 וַתִּזְעַק בְּקוֹל מַר עַת נִפְשָׁה נִגְרָזָה :

אָתָּה לִי עַל שִׁבְרֵי ' אוּנָה לִי כִי שָׁנִיתִי .
 כְּמַעַט הַצִּילוּנִי רַגְלֵי אֲשֶׁר בְּזוֹתֵי .
 וּמַרְנֵי בְּנָדוֹ כִּי אֲשֶׁר בָּהֵן חֲסִיתִי :

1) Ps. II, 2. — 2) II Sam. XVI, 20. — 3) Gen. VIII, 7. — 4) Juiz. VI, 2. — 5) Jer. XVI, 19. — 6) Ex. V, 13. — 7) Ps. XLVIII, 6. — 8) Gen. XXII, 13. — 9) Ps. XXXI, 23. D'onde a palavra נִרְנָן, machado, fouce.

۳ غزال

عزال مَرَّةً مرض فكان اصحابه من الوحوش يأتون اليه
يعودون ويرعون ما حوله من الحشيش والعشب فلما افاق
من مرضه التمس شيئاً ليأكله فلم يجد فهلكت جوعاً *

هذا معناه

من كثر اهله كثرت احزانه *

3. A gazella

Adoeceu uma vez uma gazella.

Os animaes, seus amigos, tendo vindo visitá-la, andaram, em quanto estiveram ao pé della, a pastar o feno e a herva que havia ao derredor.

Quando se levantou da sua doença procurou alguma cousa de comer, e não encontrando (nada), morreu de fome.

Significa esta fábula que, ao passo que vai aumentando a familia, vão tambem crescendo os cuidados.

ג הצבנה

הוּי ' צָבְנָה מָלְהָ ' בּוֹטַחַת עַל שְׂפָרָדָּהּ
 מוֹתֶמְלֶלֶת עַל פְּעֻמּוֹתָהּ
 אֵלֶּת אֲהַבִּים ' מִדּוּעַ בְּמִגְוֹרָהּ
 בְּסִתְרָהּ חֲגִוּוּ סִלְעֵיהָ
 מוֹתֶרֶת לְהִתְחַבֵּא ' בְּרַחֲמֶיהָ וְהִתְחַלְּמֶלֶת :
 בְּנֵי חָרֶם ' סָרְבוּנֵי מִוּן
 הוֹשִׁיגוּדָהּ ' מִצְאוּדָהּ ' וְאֵת גִּבְלֶתָהּ וְחֶלְתָהּ
 בּוֹתְעֵקֵי אַחַר הַתּוֹנִין :
 דָּמִי ' מִנְעֵי קוֹלְךָ מִכְּבִי ' הַכִּינָה
 כִּי מִרְחֹק בָּאוּ רַעְיוֹנֶיךָ .
 קָלָם אֶצְוֹ וַיְהִרֵוּ לְנִיר לָךְ ' צָבְנָה
 וַיַּחֲנוּ סְבִיבוֹתֶיךָ :
 סְבִיבוֹת מוֹעוֹנֶיךָ ' בְּשִׁפְסָם וּבְחֵילָם
 גַּם קָטוֹן גַּם גָּדוֹל נוֹעְדוּ .
 מְרַקְדִים ' רָצִים ' עוֹרְגִים אֶל אֲבָלָם
 כֹּה וְכֹה יִבּוֹצוּ וַיִּצְעְרוּ :

1) Is. xxviii, 1; i, 4. Estes textos, assim como varios outros do mesmo auctor, serviram de modelo para o movimento dos primeiros versos d'esta fabula. É igualmente debaixo da inspiração do mesmo propheta que adoptei esta forma de verso, e o recortado e precipitado do estylo que mais caracterisam os escritos do grande Isaias. — 2) Cant. ii, 14. — 3) Gen. xxvii, 20. — 4) Esth. vi, 12. — 5) Esth. iv, 4. — 6) Ps. xxxii, 4. — 7) Job xxvii, 20. — 8) Ps. cxvi, 3. — 9) Ez. xiii, 10. — 10) Jer. xxxi, 16; ii, 25. — 11) Is. lx, 4. — 12) Is. xxii, 4. — 13) Is. li, 19; Job ii, 11; Jer. xlviii, 17. — 14) Num. xi, 24. — 15) Num. x, 3. — 16) Ps. cxiv, 6. — 17) Ps. xlii, 2. — 18) Ez. xxxiv, 6.

בָּעָרוּ הַשָּׂדֶה ' לְחַכּוּ הַכָּרוֹם ' ¹⁹
 חִשְׁבוּ גַם דָּשָׂא וְגַם יָרֵק ' ²¹
 הַשְּׂמִירוֹ כַּחֲנֹב עֲשׂוֹת הַכָּרוֹם ' ²²
 צִיִּן וְחֲצִיר כָּרְתוּ בַּיָּלֵק : ²³
 רֶעֶדָּ בְּגֵדוֹ בְּד ' הוּי ' צָבִיחַ מְלֵחַ ' ²⁴
 בֵּן חֲתָמוֹ הַכֹּל וְנָסוּ : ²⁵
 וְאִם תִּרְיָמִי קוֹל ' עֲדִינָה ' נִבְהָלָה ' ²⁶
 גַּם אֶקַּל וְשִׁבְרַת חֲצָצוֹ : ²⁷
 אוֹי לְדָ ' יִפְּחֵה בָּחָה ' רִבְחָה וְכִיעָנָה ' ²⁸
 בַּחֲסָר וּבְכֶפֶן וְעֶצֶב ' ²⁹
 מֵהַ תִּצְאוּ שׁוֹמְרֵי מִחְדָּר מִדְּרָגָה ' ³⁰
 אֶבְדוּ עֲטִינִים ' בָּלָה עֵשֶׂב : ³¹
 בָּלָה וְכִלְיוֹן ' שְׂמִיחָה וְשִׂמְיוֹן ³²
 נִגְנָדָה ' וְהוּן לְרִיק שׁוֹאֲפֶת . ³³
 בַּהֲשִׁימָהּ גַּשְׁמֵהּ תִּלְלוֹל בִּישִׁימוֹן ' ³⁴
 וּבַחֲבָלֵי מִוֶּתֶ מִהַעֲטָפֶת : ³⁵

מִרְבֵּה אֲמוֹן וְאוֹתֵבִים
 וְגִבַע הוּן ' גִּנְדִיל מִכְאָבִים :

19) Ex. xxii, 4; Is. iii, 14.—20) Num. xxii, 4.—21) Jael i, 7; Ps. xxix, 9.—22) Prov. xxvii, 25.—23) Num. xiii, 23.—24) Lam. i, 2.—25) II Sam. xx, 18.—26) Gen. xxxix, 18.—27) Job. xx, 17.—28) Job xxx, 3.—29) Is. xxix, 8.—30) Job xxi, 24.—31) Nah. i, 8; Jer. xxx, 11.—32) Ez. xxiii, 33; iv, 16.—33) Job vii, 2; xxxvi, 20.—34) Lam. ii, 12.—35) Deut. xxxii, 10.—36) Lam. ii, 12; Ps. cvii, 5.

הַאֲפֵל . עֲרַךְ אַחֵר

הַאֲפֵל נִהְלָה .
יֵשׁ אִמֶּר אֲפֵלָה :
בָּאוּ לוֹ כָּל רֵעָיו
וְכָל מִוֹדְעָיו :
אֶכְלוּ סָבִיב הָעֵשֶׁב '
וְנוֹסְף לוֹ אִזְ עֵצֵב .
כִּי יוֹם אֲשֶׁר יֵצֵא '
נִם אֶכְלֵ לֹא מִצָּא .
וַיִּגְנַע וַיִּדְאֵב '
וַיִּמָּת בְּרָעֵב :

מִרְבֵּה אֲבוֹן ¹⁰
מִרְבֵּה יִגוֹן :

1) Dan. viii, 27. — 2) Néh. v, 2, 3, etc. — 3) Job. ii, 11. — 4) II Reis x, 11. — 5) Joel i, 4, 7, 10, etc. — 6) Joel i, 18. — 7) Joel i, 16. — 8) Gen. xxxiii, 8. — 9) Jer. xxxi, 25. — 10) Ecc. v, 9, 10, 12.

٤ أسد وثعلب

أسد مَرَّةً اشْتَدَّ عَلَيْهِ حَرُّ الشَّمْسِ فَدَخَلَ إِلَى بَعْضِ الْمَغَائِرِ
يَتَظَلَّلُ بِهَا فَلَمَّا رِبِضَ أَتَى إِلَيْهِ جُرْذٌ يَسْمَى عَلَى ظَهْرِهِ فُرْثَبٌ
قَائِمًا فَنَظَرَ يَمِينًا وَيَسَارًا وَهُوَ خَائِفٌ مَرعُوبٌ فَنَظَرَهُ الشُّعْلَبُ
فَتَضَحَّكَ عَلَيْهِ فَقَالَ لِدِ الْأَسَدِ لَيْسَ مِنَ الْجُرْذِ خَوْفِي وَإِنَّمَا
كَبُرَ عَلَيَّ احْتِقَارِي *

هذا معناه

إنَّ الْهَوَانَ عَلَى الْعَاقِلِ أَشَدُّ مِنَ الْمَوْتِ *

4. O leão e a raposa

Um dia, afflicto pela violencia do calor, um leão entrou numa caverna para por-se á sombra. Ao deitar-se, veio-lhe uma tonpêira andar sobre as costas. Ergueu-se logo o leão pôs-se a olhar, medroso e tremendo, para a direita e para a esquerda.

Uma raposa que o viu riu-se delle. Dissc-lhe o leão:
Não é medo da toupeira o que en tenho, mas custa-me
muito a sua falta de respeito.

Esta fábula significa que a humilhação é mais cruel para
o homem digno do que a morte.

ד הארניה והשועל

עָלִי אַרְנִיָּה שְׁמֵשׁ הַגְּבִירָה רִשְׁפִּיהָ .
הוּדָה מְעַרְרָה רַבִּץ בְּחַדְרֵי צְלָלֶיהָ .
אִזּוּ בָּאָה הַנְּשֻׁמָּת לְרֹמֵשׁ עָלָי שְׂכָמוֹ .
אַרְנִיָּה רָאָה וְקָם וָזַע מִמְּקוֹמוֹ :

גִּמְיוֹן וּשְׂמֵאל ' כָּרַב אִמְרָה וְגַעַל יַחַד ' .
הַבַּיִת בֵּיט לְצֵאת ' כִּי גָבַל עָלָיו פֶּחַד .
שׁוּעַל עָבַר עָלָיו וַיִּרְא זֹאת מִמְּרָחֵק ' .
וַיִּחַתֵּל בּוֹ עַד בּוֹשׁ וַיִּלְעַג וַיִּצְחַק :

אָמַר אַרְנִיָּה ' הֵן לֹא הַנְּשֻׁמָּת תִּבְהִילֵנִי ' .
אוּלָּם תָּרָה לִי כִי תַעֲפִיל לְחַכְנִיעֵנִי :
טוֹב כְּבוֹד לְחֻכְסָם מִכֶּסֶף וְזָהָב ' .
גַּם מִקְלוֹן מְנוֹת יִבְחַר וַיִּאָּהֵב :

1) Esth. v, 9.—2) I Reis xviii, 27.—3) Num. xiv, 44.—4)
Jer. viii, 3.

٥ أسد وثور

أسد مرّة أراد يفتسر ثورا فلم يجسر عليه لشدته فمضى
اليد ليحتال عليه قائلا اعلم اننى قد ذبحت خروفا سمينا
وأشتهي ان تأكل عندى فى هذه الليلة خبزا فأجابد الى
ذلك فلما وصل الى الموضع ونظر واذا بحطب كثير
وخلقين كبير فولّى الثور هاربا لما عاين ذلك فقال له الأسد
لماذا وليت بعد مجيئك الى هاهنا فقال له الثور لاننى
علمت ان هذا لا استعداد لما هو اكبر من الخروف *

هذا معناه

انّ ما سبيل العاقل ان يصدّق عدوّه ولا يأنس اليه *

5. O leão e o touro

Um leão quis uma vez devorar um touro, mas não ou-
sava atacá-lo por causa do vigor d'elle. Approximou-se-lhe
com tenção de o enganar e disse-lhe: «Saberás que de-
golei um cordeiro gordo, e que muito desejaría que viesses
a minha casa jantar commigo esta noute.»

Accedeu a isto o touro.

Quando chegou ao lugar determinado, pôs-se a olhar (em volta), e eis (que viu) um grande montão de lenha, e uma enorme panella.

Ao ver isso, voltou-se o touro e deitou a fugir.

Disse-lhe o leão: «Porque retrocedes depois de teres vindo até aqui?»

Respondeu-lhe o touro: «Porque sei que todos estes preparativos são para animal maior de que um cordeiro.»

Isto significa que o prudente não deve fiar-se do seu inimigo, nem ter com elle relações.

ה הַכִּפּוּר וְהַפָּר

כִּפּוּר¹ עַל פָּר וְצֹא'
 וְלִהְרֹגוּ לֹא מִצָּא
 בְּרִיב וּבְמִלְחָמָה .
 וַיִּנָּשׁ בְּעֶרְמָה'
 לֵאמֹר ' אֲנִי אֶתּוֹ
 בּוֹא בְּצֹל קוֹרְתִי'
 וְתֹאבֵל וְתִשְׁתָּה'
 כִּי לִי הַיּוֹם מִשְׁתָּה .
 הִנֵּה לְכַבֵּת⁴ תִּלְוִל
 עֶרְוֹ עֲבָרְתִי אֵיל :
 וַיִּלָּךְ אִזּוֹ עִמּוֹ
 עַד פְּתַח מְקוֹמוֹ'
 וַיִּרְא שָׁם עֵין לְרֵב'
 וַסִּיר גְּרוּל קְרוּב

1) Juiz. xvi, 12; Ez. v, 8.—2) Deut. xxiv, 5; I Sam. viii, 20.—
 3) Gen. xix, 8.—4) II Reis vi, 23.

אֵל חֹר עִמָּק שָׁחַר⁵ ' וּנְשָׁב לְאַחֹר⁶ :
אָמַר שָׁחַל ' מִהָ לָךְ⁷ :
עָנָה ' צָר לִי אֲפָלְךָ⁸ ' כִּי עֵץ מִצִּיל רָב⁹
וְסִיר מִצִּאֵן רָחֵב¹⁰ :

אִישׁ עֵינָיו בְּלָבוֹ¹¹ .
לֹא וַחֲדָר עִם אוֹיְבוֹ¹² :

5) Nah. ii, 13.—6) Lam. i, 8.—7) Juiz. i, 14.—8) II Sam. xxiv, 14.—9) Ps. xli, 13.—10) Ez. xli, 7.—11) Ecc. ii, 14.—12) Is. xiv, 20.

٦ أسد وثعلب

أسد مرّة شاح وضعف ولم يقدر على شيء من الوحوش فأراد أن يحتال لنفسه في المعيشة فتمارض وألقى نفسه في بعض المغائر وكان كلما اتاه شيء من الوحوش ليعوده افترسد داخل المغارة وأكله فأتى الثعلب عابداً له فوقف على باب المغارة مسلماً عليه قائلاً له كيف حالك يا سيّد الوحوش فقال له الأسد لماذا لا تدخل يا أبا الحنّيين فقال له الثعلب يا سيّدي قد كنت عوّلت على ذلك غير أنّي أرا عندك آثار أقدام كثيرة قد دخلوا ولا أرا أن خرج منهم ولا واحد *

هذا معناه

أنّه ما سبيل الإنسان أن يهجم على امرأ أو يميّزه *

6. O leão e a raposa

O leão, tendo envelhecido, chegou a não poder já (ir á caça) contra os animais.

Resolveu empregar a manha para alcançar a subsistência.

Fingiu-se doente, e retirou-se a uma caverna.

Aconteceu pois que qualquer dos animaes que o ia visitar era por elle despedaçado dentro da caverna e devorado.

Veiu visitá-lo a raposa, e parando á porta do antro, cumprimentou-o nestes termos: «Como vaes de saude, ó rei dos animaes?» Respondeu-lhe o leão: «E porque não entras tu, ó senhor do castello?» Replicou a raposa: «Meu senhor, nessa intenção vinha eu, mas estou a ver, pelas pègadas marcadas no solo, que muitos são os visitantes que entraram, e no entanto não vejo que haja saído um só delles.

Quer este apologo dizer que não convem ao homem precipitar-se num negocio, sem o ter bem examinado antes.

ו הַאֲרֶנֶה וְהַשּׁוֹעַל

עָלִי אֲרֶנֶה אֲדִיר אַיִם '
 עָבְרוּ ' גָּזוּ מִשְׁכְּרֵי יוֹם :
 וְגָזוּ מִיָּמִין רֶחֶב מִתְּנִיּוֹ '
 רָפָה יָדָיו ' הַקְּבִיר אֲזַנְיוֹ :
 שִׁפְלָה רוּחַ מִרְפִּיּוֹן עֵינָו '
 שִׁאֲגָ לְרִיק וְטָרַף אֲזֵנוֹ :
 חָבַל רִגְזוֹ ' מִגּוֹר חֲלָף .
 כִּי ' מִה אָרִי כִּי הִתְעַלֶּף :
 שִׁקַּט צְבִי ' צָחַק שִׁפּוֹ '
 כִּי בָא בְּחֶסֶר וּבְקָצָן :
 אָמַר ' טוֹב מִנֹּת מִשִּׁיבָה .
 וְעֵתָה ' אֲנִי אֲנִי בָא :

1) II Sam. xii, 5.—2) Job xxvi, 12; Deut. xxxiii, 11.—3) Job xii, 21; Jer. xxxviii, 4.—4) Is. lix, 1; vi, 10.—5) Prov. xvi, 19.—6) Jer. xlvii, 3.—7) Ps. civ, 21.—8) Job iii, 17.—9) Amos viii, 13.—10) Ecc. vii, 1.—11) Gen. xxxvii, 30.

מִבְּכַד לֵב וְשִׁבְרוֹן בֶּטֶן¹² '
 בְּמִקּוֹם שׁוֹשָׁן מִבֵּל לִי חוּם :
 הִבֵּה אֲדַרְשׁ אֱלֹהֵי עֲרֻמָּה '
 אֲוֹלֵי תוֹטֵב לִי מִעֲצָמָה :
 אִם אֲמַרְתִּי כִי נִחְלֹתִי '
 וְאִם בְּחֹדֶךָ עֲרָשִׁי נִחְבַּאתִי '
 הֵן לֹא יִגְוְרוּ מִפָּנַי¹⁴ '
 וְלֹא יִגּוּסוּ מִיִּשְׁנִי
 אֲשֶׁר הִנְחֵדוּ לְהִקָּמָם¹⁵ :
 וַיַּעַשׂ אֶת אֲשֶׁר זָמַם¹⁷ '
 וְהִגִּה כָּל חַיַּת הַמַּיִם '
 דְּחוּפּוֹת ' בָּאוּ עִבְדֵי שַׁעַר
 הַחֹר לִשְׁאֹל לֹו לְשָׁלוֹם¹⁸ .
 הִמְיָה נִגְשׂוּ עַד הַלֵּם¹⁹ '
 וְהוּא קִפֵּץ בְּחַבְדָּוֹן '
 וְקִבֵּץ מִרְרָף וּמִזֹּוֹן :
 אֲחֵרֵי כֵן לְבַקְרוּ²⁰
 בָּא הַשׁוֹעֵל מִמִּגְוֹרוּ '
 אָבֵן קָג לֹו גְבוּל וְחַק '
 נוֹתַבֵּב לְמַרְחֹק²² '
 וַיֹּאמֶר ' מַה לָּךְ אֲדַנִּי :
 וַיַּעַן ' גִּשְׁהָ נָא ' בְּנֵי '
 וְאִם דָּבַר מְלֶכֶךְ נְחוּיִן²⁴ '
 בּוֹא ' לְמִיָּה תַעֲמַד בְּחוּץ²⁵ :

12) Ez. xxi, 11.—13) Ex. i, 10.—14) Deut. i, 17.—15) Ez. xxi, 14.—16) Esth. ix, 24; Deut. ii, 15.—17) Gen. xi, 6.—18) Gen. xliii, 27 — 19) II Sam. vii, 18.—20) Ez. xxxiv, 11, 12.—21) Job xxvi, 10.—22) Ex. ii, 4.—23) Gen. xxvii, 21.—24) I Sam. xxi, 9.—25) Gen. xxiv, 31.

אָמַר ' רְאוּתִי בְעֵפֶר
צְעָדִי בְּאִיִם אִין מִסָּפֶר ²⁶
וְשָׁבִים בַּל אֲרָאָהּ אֶחָד .
עַל זֹאת נִבְנְעָתִי כִי אֶסְתָּדֶר : ²⁷

כִּי נִצֹר ²⁸ וְעָצֹר ²⁹ בְּגִלְיָד .
אִו פִּשְׁבִּיל ³⁰ בְּכָל דְּרָכָיִךְ :

26) Job xxxi, 4.—27) Joel i, 13; Num. xxii, 16.—28) Ps. xxxiv, 14.—29) Job iv, 2; xii, 15.—30) Jos. i, 7, 8.

٧ اسد و إنسان

اسد مرّة و إنسان اصطحبا على الطريق فجعللا يتشاجران
بالكلام على القوّة وشدّة البأس فجعل الأسد يطنب في
شدّته و بأسه فنظر الإنسان على حائط صورة رجل وهو
يخفق الأسد فضحك الإنسان فقال لد الأسد لو أنّ
السباع مصوّرون مثل بني آدم لما قدر الإنسان يخفق
سبعاً بل كان السبع يخفق الإنسان *

هذا معناه

أنّ ما يزكى الإنسان بشهادة اهل بيته *

7. O leão e o homem

Um leão e um homem iam uma vez em sociedade pelo caminho. Puseram-se ambos a conversar, e travaram uma contenda a respeito da força e do valor do ânimo.

O leão insistia na ponderação da sua força e da sua valentia.

Nessa ocasião avistou o homem, numa parede, um quadro representando um homem a estrangular um leão, e pôs-se a rir.

Então, o leão disse-lhe: «Na verdade, se os leões soubessem pintar como os filhos de Adão, não seria o homem que afogaria o leão, mas o leão que afogaria o homem.»

O conceito desta fábula vem a ser que não justifica ao homem o testemunho da sua família.

וְהָאָדָם וְהַלֵּוֹן

גִּיּוֹר אֲרֵנָה וְאָדָם יוֹם בְּדָרְדָּר עָבְרוּ
 וְלִלְכֶת נִחְדָּו בְּיַגְמוֹ הַיְהִסְכְּרוּ :
 וַיַּעֲרִכוּ מַלִּים וְלַחַג וְתוֹבַחַת '
 לֵאמֹר ' לְמִי עָזוּוּ אַחַּ גְּבוּרָה נְצַחַת :
 אֲמַר כְּבִיר ' אִין עֵז וְגִבּוֹר בְּאָרְזוֹ '
 וְעַל כָּל חַי יָדוּ בְּכַח נְאֻדְרֵי :
 עֵינֵינוּ מִיְבַרְר ' וְהִנֵּה הָאָדָם
 מִצַּחֲק ' בְּרֵאוֹתוֹ ' עַל קִיר מִיָּצֵב נִגְדָם '
 אָלֶם אִישׁ וְאָבֵק בְּעוֹ עַל שְׂפַת נַחַל '
 וּבְנָדוּ מִיַּחֲנֵק גַּם חֹדֵב גַּם הַשְּׂחַל :
 אֲמַר הָאֲרֵנָה ' לוֹ בְּמִעֵינֵי כְּבִירִים
 נִמְצָא רַקִּים וְגַם חֹשֵׁב וּמִקְתָּאֲרִים '
 לֹא הִבֵּה אִישׁ אֲרֵנָה ' כִּי ' לְפִי הָאָמִית '
 אֲרֵנָה וְטָרַח הָאִישׁ וְהָאִישׁ הוּא סִגִּית :

לֹא וְצָדֵק הָאָדָם בְּאֲמַרְתָּ אֲחֵבְיוֹ .
 גַּם לֹא וְבוֹזוּ לוֹ בְּדַבַּת אוֹיְבָיו :

1) Job xxxii, 14.—2) Juiz. xiv, 18.—3) Ex. xv, 6.—4) Job i, 16.
 —5) Gen. xxviii, 12.—6) I Sam. xvii, 36.—7) Nah. ii, 12.—8) Job
 ix, 2; Ps. cxliii, 2.—9) Prov. vi, 30.

٨ غزال وأسد

غزال مرّة من خوفه من الصيادين انهزم الى مغارة
فدخل اليد الأسد فافترسه فتمال في نفسه الويل لي انا
الشقي لأنني هربت من الناس ووقعت في يد من هو أشدّ
منهم بأساً *

هذا معناه

من يفر من خوف يسير فيقع في بلاء عظيم *

8. A gazella e o leão

Uma vez, uma gazella, assustada dos caçadores, metten-se numa caverna, (para lhes escapar). N'essa ocasião, entrou um leão no mesmo lugar e devorou-a. «Infeliz de mim, dissera ella (antes de morrer), por eu fugir dos homens fui topar com quem é mais terrivel do que elles em fôrça e valor.»

Eis a significação desta fábula :

Tal que foge de um perigo pequeno, vae cair noutro muito maior.

ח הארנה והאיל

מִפְּנֵי צַדִּים אֵיל נָם בְּמַהֲרָה¹
וַיִּתְחַבֵּא מִיָּהָם בְּתוֹרֵי מְאוּרָה² :
אִזּוּ פָּגְעוּ אַרְוֶה רַבִּץ שָׁם בְּמוֹ אֶרֶב³ :
זַעַק אֵיל ' אִוִּי לִי ' כִּי בָרַחְתִּי מִתְּקָרֵב⁴
וַיְבַדֵּ אִיּוֹב קוֹשָׁה וְעָזוּ מְצִאתַי שְׁחַת⁵ :
וְשׂ אִישׁ מִפְּחַד נָם וַיִּפֹּל אֶל הַפֶּחַת⁷ :

1) Is. xxxi, 8. — 2) Gen. iii, 8. — 3) Is. ii, 8. — 4) Amos v, 19. —
5) Job xxxvii, 8. — 6) Ex. xxvi, 36, 37. — 7) Is. xxiv, 18.

۹ غزال وثعلب

غزال مرّة عطيش فنزل الى جبّ مماء فشرّب منه بشرة
ثمّ اراد الطلوع فلم يقدر فنظرة الثعلب فقال له يا اخي
قد اسأت في فعلك اذ لم تميّز كيف تطلع وبعد ذلك
نزلت *

هذا معناه

من ينفرد برأى نفسه بغير مشورة *

9. A gazella e a raposa

Uma gazella, apertada pela sêde, desceu uma vez a um poço, onde bebeu com avidez.

Depois, procurou sahir mas não pôde.

Uma raposa que a viu disse-lhe: «Ó minha irmã, erraste de todo no que fizeste; tivesses tu primeiro examinado o meio de sahires, e depois descesses.»

Eis o conceito:

Esta fábula tem em vista (advertir) os que só seguem as suas ideas sem recorrerem ao conselho de outrem.

ט האָל וַחֲשׂוּעַל

תּוֹךְ גַּב גֵּרֵד לְשִׁתּוֹת צְבִי צָחָה צָמִיא '
וּנְלֵא לְעֵלוֹת עַל פְּנֵי אֲדָמָה :
אִו אָמַר לוֹ שׁוּעַל ' עַל סִבְלֵךְ הָאֲשֵׁם .
אָרַם תִּרְדּוּ בַּבּוֹר ' בֵּין אוֹף תִּצֵּא מִשָּׁם :

הַקָּשֶׁב עֲצָה ' אַל תִּכְאֹן .
אַל בִּינְתֵד אַל תִּשְׁעַן :

1) Jer. xiv, 3.—2) Is. v, 13.—3) Gen. xix, 11.—4) Prov. iii, 5.

١٠. الأرناب و الثعالب

النسور مرة وقع بينهم وبين الأرناب حرب فمضت
الأرناب إلى الثعالب يسومون منهم الحلف والمعاضدة على
النسور فقالوا لهم لولا عرفناكم ونعلم بمن تحاربون لفعلنا
ذلك *

هذا معناه

أنه ما سبيل الإنسان أن يحارب من هو أشد بأسا منه *

10. As lebres e as raposas

Entre as aguias e as lebres ocorreu uma vez uma guerra.

As lebres dirigiram-se ás raposas pedindo-lhes a sua aliança e assistência contra as aguias.

Responderam-lhes: Se não vos conhecessemos e não soubessemos o que são os vossos adversarios, acceteriamos a proposta.

Eis o que significa:

Não é prudente aquelle que trava contenda com quem lhe é superior em fôrça e em valor.

י הארְנבות והשוּעלים

ארְנבות¹ ' עם לא² עז³ ' גוי קטון⁴ העֵצָה .
 וְאֵת הַנְּשָׁרִים⁵ ' מִלְאִים הַנוֹצָה⁶ '
 הַכִּינוּ מִלְחָמָה⁷ ' בְּאֲנָשֵׁי עֹז וְחַיִּל :
 וְהִשְׁלַחְנָה צִיִּרִים⁸ ' בְּנִטּוֹת צִלְמֵי לָיִל⁹ '
 לֵאמֹר לְשׁוּעָלִים בְּעָלֵי בְרִיתֵנוּ¹⁰ '
 הָנוּ עֹבְרֵת מִצָּר¹¹ ' וְנַעֲנֶנּוּ אוֹתָנוּ '
 לוֹלֵא גִבַע הַצָּר הַצָּר עִמָּנוּ '
 וְאִם לֹא נִבְעֲנוּ נְבוֹרֵת לְבַבְנוּ
 כִּי עָתָה הִלְכְנוּ לַעֲשׂוֹת כְּדַבְּרֵינוּ :

כִּי תִהְיֶיב לְרִיב עִם מוֹשֵׁל אֶת רִיבְךָ¹⁰ '
 רֵאשׁוּנָה בֵּין תָּבִין אֶת אֲשֶׁר לְפָנֶיךָ :

1) Prov. xxx, 25, 26.—2) Jer. xxxii, 19.—3) Gen. xiv, 2.—4) Ez.
 xvii, 3.—5) Ob. i, 1.—6) Jer. vi, 4.—7) Gen. xiv, 13.—8) Ps. lx, 13.
 —9) Num. x, 9.—10) Prov. xxiii, 1.

۱۱ ارنب ولبؤة

ارنب مرة عبرت على لبؤة قائلة لها انا انتج في كل سنة اولادا كثيرة وانت انما تلدين في كل عام واحد او اثنين فقالت لها اللبؤة صدقت غير انه وان كان واحدا فهو سبعة *

هذا معناه

انّ ولدا واحدا مباركنا خير من اولاد كثيرة عاجزين *

11. A lebre e a leão

Passando um dia ao pé de uma leão, uma lebre disse-lhe: «Eu dou á luz, cada anno, um grande número de filhos, e tu em toda a tua vida mal tens um ou dois.» É verdade, redarguiu a leão, mas com quanto não seja senão um, é um leão.»

Por esta fábula vê-se que um só filho, mas bom, vale mais que muitos imbecis.

יא הַלְבִיָּא וְהֶאֱרַנְכֶת

עַל פֶּתַח מְעוֹנָה ' שִׁקְמָת וְשִׁכְבָּת
הַיְחָה הַלְבִיָּא ' וְהִנֵּה הֶאֱרַנְכֶת
אֶמְרָה לָהּ בְּגֹאוֹת ' מִי סָפַר ' מִי מִנָּה
הַיָּדַיִם אֲשֶׁר אִמְלֹט כָּל שָׁנָה :
וְאִתִּי ' בְּיָמֵי הַלְדָּד ' הִנֵּה כֹל פִּתְחֵי
וְתִפְלְחֵי כִי אִם בֵּן אִו שְׁנֵי בָנִים :
וּמַעַן ' אֵד בְּנֵי עַל בֵּן נִקְרָא אֲרִי :

אֵלֶּיךָ לִי אֶבְחַר מֵאֲלֵכֶי בְּרִקְנִים :
וְגַם בֵּן טוֹב אֶחָב מִיִּשְׁבַּעַה פְּקָאִים .
הִמָּה וְיָשְׁבוּ בְּטֵיט ' וְהוּא בֵּין נְשִׂיאִים :

1) Gen. iv, 7.—2) Num. xxiii, 10.—3) Is. xxxiv, 15; Ps. lxxvi, 7.

۱۲ مرآة ودجاجة

مرآة مَرَّةٌ كَانَ لَهَا دِجَاجَةٌ تَبْيِضُ فِي كُلِّ يَوْمٍ بَيْضَةً
فَضَّتْ فَقَالَتِ الْمَرْأَةُ فِي نَفْسِهَا إِنَّ أَنَا كَثُرْتُ عَافِيهَا فَبِئْسَ
تَبْيِضُ بَيْضَتَيْنِ فَلَمَّا كَثُرَتْ عَافِيهَا انشَقَّتْ حَاصِلَتُهَا فَمَاتَتْ *

هذا معناه

ان ناسا كثيرا بسبب ربح كثير يهلكون رأس مالهم *

12. A mulher e a gallinha

Uma mulher tinha uma gallinha que punha todos os dias um ovo de prata.

«Se eu lhe aumentar o sustento, pensou ella, tambem ella porá dois ovos.»

Porém ao augmentar-lhe a alimentação, rebentou-se-lhe o papo e morreu.

Applica-se esta fábula a muitas pessoas, que tanto querem augmentar os seus lucros que ficam sem o capital.

יב האִשָּׁה וְהַתְּרַגְוֹלָת *

מִחֲסָה מִצָּאָה ¹צָפוֹר בֵּית אִשָּׁה אֲלֻמָּנָה .
וְכִסְתָּר מִדְּרָגָה ' אֲשֶׁר שָׁם קִנְיָה ' ³
תִּמְלֹט יוֹם יוֹם ' בִּיצַת כָּסֶף טָהוֹר ⁴
- בְּמֵאוֹר :

וּתְאֹמַר הָאִשָּׁה ' אִם בְּכָפֵל אֶקְנֶה ⁷
בְּרוּתָה ' וְתֵאבֵל כָּל יוֹם לָחֵם מִשְׁנָה ' ⁶
הִנֵּה גַם הִיא ' יוֹם יוֹם ' תֵּלֵד לִי ' לְקַנְיָיִם ⁸
הַבִּיצִיִּים :

וּבְשִׁבְעִים בְּבִקְוֹר לְהִלְעִיטָהּ ¹⁰ ' וּתְכַר ¹¹
עַד כְּלֵי רֵי ' אוֹתָהּ כָּל אֶבֶל וְכָל שֶׁבֶר .
אֶדְ בְּזוֹאת בְּקַעֲהָ ' מֵרַב תֵּאֲנֹתָהּ ¹²
מִרְאֲתָהּ :

וְשׂ אִישׁ לֹא יִשְׁבַּע חוֹן . בְּקֹר יֹאמַר ' חֵב חֵב ¹³
וּבְעָרֵב יִסְפֹּר עֲרֻמוֹת הַזֹּהֵב .
אֶדְ כְּנִשְׂרָ ' יַעֲוֶף חִישׁ הוֹנוּ בְּכַנְפֵימִם ¹⁴
לְשִׁמּוֹם :

* תְּרַגְוֹלָת: gallinha, não é expressão bíblica, mas rabbinica.

- 1) Ps. lxxxiv, 4. — 2) Cant. ii, 14. — 3) Ps. civ, 17; Is. xxxiv, 15. — 4) Is. *ibid.* — 5) A forma singular בִּיצָה não se encontra na Bíblia, naturalmente por não ter havido ocasião de se fazer uso d'ella, mas é muito frequente na Mishna. — 6) Ps. lxxix, 22. — 7) Ex. xvi, 22. — 8) Gen. xli, 47. — 9) Gen. xxii, 3. — 10) Gen. xxv, 30. — 11) II Sam. xiii, 5. — 12) II Reis viii, 12. — 13) Prov. xxx, 15, 16. — 14) Prov. xxii, 5.

۱۳ بعوضة وثور

بعوضة یعنی ناموسه و قفت علی قرن ثور فظنت انها قد
ثقلت علیہ فقالت لد ان كنت قد ثقلت علیک
فأعلمنی حتی اطیر عنک فقال لد الشور یا هذه انا
ما حسست بک فی وقت نزولک ولا وقت تطیرین
اعلم بک *

«هذا معناه

من يطلب ان يجعل لد ذكرا ومجدا وهو ضعيف حقير *

13. O mosquito e o touro

Um mosquito pousou um dia sobre a haste de um touro, e imaginando que se lhe tornava demasiadamente pesado, disse-lhe: «Se te incomoda muito o meu peso, declaro-m'o, para eu me tirar de cima de ti.» Respondeu-lhe o touro: «Ó tu, quem quer que sejas, não dei pela tua chegada, nem terei consciencia da tua partida.»

Esta fábula diz respeito áquelle que aspira ao renome e á gloria, sem ter merecimentos nem consideração.

יג * הַזְּבוּב וְהַפָּר

בְּשֵׁנֵי רוּחַ זָכוּב ' קָמְפוֹ וּמִבְּרֵכֵי רֶגֶל '
 נָח עָלַי קָמוּ פָּר ' וְאֲנִי וְתַמָּר '
 לֵאמֹר ' הֲלֹא עָתִידָהּ מְאֹד מְאֹד כְּבָדָתִי
 עַל שְׂכָם הָאֱלוֹהִים ' וְהִנֵּה עָלְיוֹ חֲסָתִי :
 וַיֹּאמֶר לוֹ ' הִנֵּה ' אִם לֹא עֲצָרְתָּ כִּם
 לְסָבֵל אוֹתִי ' וְאִם הִייתִי לְךָ לְטֵרֵחַ '
 בְּתֵר זְעִיר ' אֲעוֹף מִעָלַי כְּתַפְּיֹד :
 וַיִּשְׁעַן ' מִי זֶה ' הֵן לֹא בְּנֵיתִי כְּבוֹאֵד
 וְתִתְלַח ' וְגַם כְּצֹאֲתֵד לֹא אֲדַע :
 דָּרַשׁ קְסִיל כְּבוֹד וּמִקְבוֹד נִגְדָּע :

* זָכוּב é propriamente mosca, e não mosquito, como no texto arabe está; na Biblia não tem termo equivalente bem determinado. No hebreu post-biblico dá-se-lhe o nome de זָכוּב.

1) II Sam. vi, 16.—2) Ecc. xii, 9.—3) I Sam. v, 11.—4) Ps. cxliv, 14.—5) Jon. iv, 10.—6) Dan. x, 8.—7) Gen. xlix, 15.—8) Is. i, 14.—9) Job xxxvi, 2.—10) Is. xi, 14.—11) Esth. vii, 5.—12) Neh. xiii, 7; Prov. vii, 7.—13) Job ix, 11.—14) Gen. xix, 33.—15) Prov. xvii, 7; xxvi, 1.

١٤ انسان و الموت

انسان مَرَّةً حمل جررة حطب فشملت عليه فلما ايا
وضجر من حملها رمى بها عن كتفه ودعا على روحه
بالموت فمشخص له الموت قائلاً «هذا انا لماذا دعوتني
فقال له الانسان دعوتك لترفع هذه جررة الحطب على
كتفي»

هذا معناه

ان العالم بأسره يحب الحياة الدنيا وإنما يملون الضعف
والشقاء»

14. O homem e a morte

Um homem ia, uma vez, carregado com um feixe de lenha, que se lhe tornara pesado demais. Cansado e aborrecido da carga, deitou-a fóra dos hombros, e pôs-se a chamar pela morte.

A Morte appareceu-lhe dizendo: «Eis-me aqui; para que me chamaste?» — «Chamei-te», respondeu-lhe o homem,

para que me ajudes a pôr outra vez esta lenha sobre os
hombros.»

Esta fábula significa que toda a gente ama a vida d'este
mundo, e que só se desgosta com as enfermidades e a mi-
seria.

יד האדם והמורה

חטב קא לחטב¹ בעיר² ' ויקטף³
אגדת וניקות⁴ ' וישם על כתר⁵
וילך לברכו⁶ ' והו נשים שטף⁷
וייגע בסבלו האיש ויעטף⁸ :

ונרא כי התעלף וועתו תטף⁹ '
ויורד את נטלו ארצה¹⁰ ' כי התעטף¹¹
עליו רוחו ' ונקו למות ולהקטף¹² .
ויאמר ' לו ' מותה ' תני כני החטף¹³ :

טרים כלה לזעק¹⁴ ' נוע ראש וקפח¹⁵ '
ונה הכנות קא ' בשרף מעופף¹⁶ .
ויאמר ' לקמה לך בביתו תסתופף¹⁷ :

ונעו ' ונעתי ' היה ' הלך וטפף¹⁸ .
ואמר אחלי בדרך תנופף¹⁹
על שכמי משאי ' כי אין עלי חפף²⁰ :

1) Ez. xxxix, 19.—2) Ez. xvii, 4, 22.—Deut. xxiii, 26.—3) Gen.
xxxii, 2.—4) Ez. xiii, 13.—5) Is. lvii, 16.—6) Jon. iv, 8.—7)
Gen. xlv, 11.—8) Ps. cxli, 4.—9) Ps. x, 9.—10) Gen. xxiv, 15.—
11) Is. lviii, 5.—12) Is. xiv, 29.—13) Ps. lxxxiv, 11.—14) Is. iii,
16.—15) Is. x, 32.—16) Deut. xxxiii, 12.

۱۵ بستانی

بستاني يوماً كان يسقى البقل فتيل له لماذا البقل
البرّي بهي المنظر وهو غير مخدوم وهذا الجوّي سريع
الذبول والعطب قال البستاني لأن البرّي تربيته آتمة وهذا
تربيته امرأة أبيه *

هذا معناه

ان تربية الأمّ للأولاد افضل من تربية امرأة الأب *

15. O jardineiro

Um jardineiro andava um dia a regar plantas. Perguntaram-lhe: «Porque motivo as plantas silvestres tem tão bello aspecto com quanto não sejam cultivadas, ao passo que as cultivadas emmurchecem e morrem tão depressa?»

Respondou o jardineiro: «Porque as silvestres são criadas pela propria mãe, em quanto as outras o são pela madrasta.»

Deprehende-se d'esta fábula que a educação dada pela mãe é muito melhor do que a da madrasta.

טו * חיוגב

אֵל גו גַּרְק מִן חֲבָרָה '
 גַּרְד אִישׁ בְּיַמְצָא אֲבָרָה '
 וְהוּא בְּרִוְהָ חוֹרְעִים :
 אָמַר ' לָמָּה קָמְשׁוּנִים
 כִּי אִין עֲבֹדָה וְהָרִישׁ '
 גַּמְעָם צָמַח וּמִשְׁרִישׁ '
 בְּלִדָּה גַּרְל וּמוֹסִיף '
 בְּלִי שְׁקוּי וּבְלִי גְרִוּיף .
 וּמִדּוּעַ לֹא שָׁבְעוּ מִים '
 וּרְבִים כִּיּוֹגְקוּ שְׁבִים '
 כָּל עֵשֶׁב טוֹב ' כָּל גְּרוּעִים '
 כָּל אָבִי עֵדֶן ' וְנִטְעִים :
 עֵנָה יוֹגְב ' אֵל הַשְּׂתֵאָה ¹¹
 לְקוּץ רִמְפֵּשׁ לְמִרְאָה ¹² '
 כִּי זֶה שְׂרִי אָמוּ גַנֵּק ¹³ '
 וּשְׂרִי אִשֶׁת אָב ' הַיֵּרֶק :
 אִוִי לְיִלְדָּה אֲשֶׁר עָמוּ
 אִשֶׁת אָבִיו וְלֹא אָמוּ :

* יוֹגְב significa «lavrador, cultivador». A palavra que mais propriamente conviria para designar o jardineiro seria גַּנְרִוּוֹן, mas só se encontra na Bíblia empregada como nome proprio. (Vid. *Die Hebräer-Français*, par Sander et Trenel). Entretanto a Mixna diz גַּנְן:

1) Dent. xi, 10.—2) Jer. li, 23.—3) Dan. i, 16.—4) Ps. lxxx, 10.—5) Gen. xxvi, 13.—6) Lev. xix, 25.—7) Prov. iii, 8.—8) Ps. lxxii, 6.—9) Prov. xxx, 16.—10) II Reis xxv, 12.—11) Gen. xxiv, 21.—12) Job xxxiii, 25.—13) Job iii, 12; Cant. viii, 1.

١٦ انسان و صنم

انسان كان له صنم في بيته يعبده وكان يذبح له
في كل يوم ذبيحة فأفنى جميع ما يملك على ذلك
الصنم فمشخص له الصنم قائلاً لا تنفن ما لك على ثم
تلومني للآخرة *

هذا معناه

من ينفق ماله في الخطة ثم يحتج أن الله أفقره *

16. O homem e o idolo

Um homem tinha em casa um idolo a que prestava culto, e a quem offerecia cada dia um sacrificio, até dar cabo de tudo o que possuia em despesas com o idolo.

Appareceu-lhe o idolo e lhe disse: «Não desbarates o que te pertence por mim, que depois me deitarás a mim as culpas».

Eis aqui o conceito disto:

Ha tal que dispende todos os seus bens no peccado, e que depois pretende que foi Deus que o empobrecen.

טז האיש והאיל

גִּבֹר אֵייל
 קָנָה אֵילִל '
 וּבָרוֹן וְגִיל
 שָׁמוּ בְּבֵית :

וַיִּסְקֹד לוֹ
 כָּרֵב כִּסְלוֹ '
 לְבֹל כִּסְלוֹ '
 שָׁמִיר וְשִׁית :

וּבַח לוֹ וּבַח '
 וַיִּכֶן טִבַּח '
 כָּהוֹר וְשִׁבַּח '
 וְשָׁמוֹן וְזֹת :

1) Is. XLIV, 15, 17.—2) Is. XLIV, 19.—3) Is. IX, 17.—4) Gen. XLIII, 16.—5) Este substantivo é regularmente derivado da raiz verbal שָׁבַח, frequente na Biblia, assim como וּבַח «sacrificio», צִמָּח «vegetação, florescência», שָׁלַח «rebento, arma», רָקַח «essencia, perfume», רָוַח «alivio, salvação, espaço», פָּסַח «acção de passar, paschoa», נִצַּח «victoria, eternidade», טָפַח «punhado, palmo», כִּלַּח «sal», כָּטַח «confiança, tranquillidade», יָבַח «claridade, luz», טָבַח «morticínio, carnificina», o são das respectivas raizes וּבַח, יָבַח, צִמָּח, etc. O facto de não se encontrar, na forma substantiva, senão nos auctores post-biblicos, não prova que seja um neologismo. Não vem na Biblia por não ser esta um dictionario, onde forçosamente deviam caber todos os vocabulos da lingua.—6) Ex. XXVII, 20.

אָמַר הוֹשֵׁעַ

לִי כִי אֶפְשָׁע¹

מִדֵּר רָשָׁע²

מִדָּבַר וְעֹנֵט :

וַיַּעַן פֶּסֶל³

נָא⁴ רַעְיָה כֶּסֶל⁵

לְכָה מֵאֶצְלִי

הַכֵּל עֲבֹדָתִי :

הוּן בַּל אֶחָב⁶

וְלֹא זָהָב .

לְאַחֵר הַב

כֹּל מִהַ חֲכֻצָּתִי :

אֱלִיל נִרְשָׁ⁷

פַּעַל חִרְשָׁ⁸

פֶּן תִּנְרָשׁ⁹

וְגַם נִסְכְּלָתִי :

לְאֹמַר קִנִּי¹⁰

אִיִּה הוֹנִי .

הוּן קְעִנִי¹¹

אוֹרְחֵי עֲזָבְתִי :

7) Prov. xv, 14; Os. xii, 2.—8) Prov. xxx, 9.—9) II Chr. xvi, 9; II Sam. xxiv, 10.

فَتَهِ يَشْكُرْ
بَسْمُو لَكَلْ
وَيَرِيم كُول
وَأَسْ يَدِيم :

أَبْر عَشْرُو .
وَبِمُحَسْرُو
رَب أَمْت يُوْخْرُو ' ¹⁰
شَكُو شَمِيم :

وَلَدُ مَحْك
كَلِي مَشْحَقْ
وَبَبَه يُوْخَقْ ' ¹¹
يَسْبَق بَبِيم :

بُو كَعُولِلْ
بَل مَتَهْلِلْ ¹²
وَكَل زُولِلْ ¹³
يُولُو مِيم : ¹⁴

10) Is. xlv, 9.—11) Lam. ii, 15.—12) Jer. xlvi, 9; xxv, 16.—13)
Deut. xxi, 20.—14) Jer. ix, 17.

١٧ انسان اسود

انسان مرّة رأى رجلا اسود وهو واقف في الماء يستحم
فقال له يا اخي لا تعكّر النهر فإنك لا تستطيع
البيض ولا تقدر على ابد الدهر ❦

هذا معناه

ان المطبوع لا يتغير طبعه ❦

17. O homem preto

Um homem viu um dia um preto banhando-se na agua.
Disse-lhe: «Ó irmão, não enxovalhes o rio, que, por mais
que faças, jamais conseguirás fazer-te branco».

Esta fábula prova que o signal pôsto pela natureza é
indelevel.

יו עֶבֶד שָׁחַר

כּוֹשֵׁי בַרְא / לְרַחֵן בְּנַחַל בְּשָׂרוֹ :
אָמַר לוֹ אִישׁ ' אֲשֶׁר מִנְּגֵד חֲבִירוֹ '
אֵל תִּרְפֹּשׂ חֲנֻחַר בְּקַדְרוֹת תִּאָּרֵךְ .
גַּם חָסִם בְּגִלְיוֹ לֹא וּלְבִין אֶת עוֹרֵךְ :

ד /

וַיָּרֶ לֵב הָאָדָם לֹא יָמִיר מוֹשָׁפְטוֹ .
חֲכָם יַחֲבִסם ' וְכִסִּיל שׁוֹנֵה בְּאַגְלָתוֹ :

1) Lev. xiv, 9.—2) Ez. xxxii, 2.—3) Is. l, 3.—4) Jer. xiii, 23.—
5) Gen. viii, 21.—6) Prov. ix, 9.—7) Prov. xxvi, 11.

۱۸ انسان و فرس

انسان كان يركب فرسا وكانت حاملا وفيما هو في
بعض الطرق انتجت ابنا فتبع امد غير بعيد ثم وقف
وقال لصاحبه يا سيدي هوذا تراني صغيرا ولا استطيع
المشي وان مضيت وتركتني هاهنا هلكت وان انت
اخذتني معك وربيتني الى ان اقوى حملتك على ظهري
وأوصلتك سريعا الى حيث نشأ. *

هذا معناه

أند يجب ان يسدى المعروف لأهلد ومستحقيد ولا
يطرحوه. *

18. O homem e a egua

Um homem andava montado numa egua prenhe. Num dos caminhos, pariu. O filho seguiu a mãe até uma pequena distancia, e depois parou e disse ao donno: «Ó meu senhor, tu bem vês que ainda sou muito pequeno para continuar a andar. Ora agora, se tu prosegues o teu caminho e

me abandonas, perecerei aqui, mas se me levares comigo e me criares até eu me fazer forte, tambem por minha vez trazer-te-hei ás costas, e te conduzirei rapidamente para onde quiseres».

Desta fábula depreheende-se que os beneficios se devem conceder a quem os merecer, em lugar de se prodigalisarem a quem não é digno d'elles.

יח הָאִישׁ וְסוֹסָתּוֹ

אֶל שׁוֹק רְחוּק יוֹם הַבֶּדֶד נִגְרַר
 וְנִקְנָה שָׁם צִיָּדָה וְשָׂבָר :
 הוּא בְּחָצוֹ הַלְיָכְתּוֹ '
 וְהַפְּלִט בֶּן סוֹסָתּוֹ :
 וַיֵּט אַחֲרֵי אִמּוֹ הַעֶפְרָי '
 אָבֹן נִלְאָה לְבוֹא עַד כְּפָר :
 וַיֹּאמֶר ' עֲמֹד נָא מְעַט
 וְאַנְפֹּשׁ ' כִּי אִם לֹאֲט
 לֹא תִנְחַל ' אֲמוֹתָה הַנְּהָ :
 אֵד אִם גַּפְשֵׁי תִרְחַמְנָה '
 וְתַעֲזֹר קָטוֹן וְדָל
 לְחַתּוּת עַד כִּי יִגְדַּל '
 גַּם אֲנִכִּי אֶתְאַוֵּר בְּחָ '
 וְאַהֲרִיחַ לְךָ לְמָנוֹחַ '
 כִּי אוֹבִילְךָ ' חַיֵּשׁ כְּאִמִּי '
 אֶל כֹּל מְקוֹם עָלִי שְׂכָמִי :

1) Cant. iii, 20. — 2) Nah. ii, 6. — 3) Job. xxi, 10; Mich. vi, 14. —
 4) Ex. xxxiii, 12. — 5) Gen. xxxiii, 14. — 6) Is. lvii, 15. — 7) Gen.
 xxxviii, 12. — 8) Ps. xciii, 1. — 9) Ps. lx, 11.

לא וְשָׁלוּךְ אִישׁ טוֹבוֹ לְהִדָּק¹⁰ '
 וְלֹא וְשִׁחִיתָ חֶסֶד וְצִדִּיק :
 מִשְׁקָה שְׁמִיר שְׁנֵית וְקֶצֶר¹² '
 חֲגֹן רָשָׁע בְּנֵת וְנֹצֵר :
 תֵּן לְאִישׁ פֶּם וְנִלְמוֹד חֶלֶד¹¹ '
 תֵּן לְעֵרוֹם יְתוֹם וְנִלְדָּר :
 וְאֵל עָלֵי אֶבְזָר תִּחְמַל¹⁴ '
 כִּי רַע פִּסַּח טוֹבָה וְנִמְלֵ :¹⁶ '
 הֵן לְאוֹבֵד שֶׁקֶר וְיִזִּין¹⁷ '
 וְשִׁטָּה וְשִׁבַּח עֵמֶל וְאִזִּין :
 עוֹר לְרַע לֹא וְבִרְדָּךְ¹⁸ '
 אִשְׁרֵי מִשְׁבִּיל אֵל בַּל וְרָדָךְ :
 אִישׁ חֶסֶד לֵב מוֹשִׁיעַ פִּתְּוֹן¹⁹ '
 וְחֶקֶם ' חֲגֹר סִדְרֵי בָּטוֹן²⁰ '
 מִבְּשָׂרוֹ לֹא וְהַעֲלֵם .
 קַעַל נִמְוֵל בֶּן יִשְׁלָם²¹ :
 קַעַל נִמְוֵל בֶּן יִשְׁלָם²² :

10) Mich. vii, 4. — 11) Ps. lxxviii, 38. — 12) Pr. xxii, 8. — 13) Job. 30, 3. — 14) Is. lviii, 7. — 15) Dent. xiii, 9. — 16) Is. iii, 9; 1 Sam. xxiv, 18. — 17) Pr. xxxi, 6, 7. — 18) Pr. xxii, 9. — 19) Ps. xli, 2. — 20) Pr. xviii, 8. — 21) Is. lviii, 7. — 22) Is. lix, 18.

١٩ انسان وخنزير

انسان مرة حمل على بهيمة كبشا وعزرا وخنزيرا وتوجد
الى المدينة ليبيع الجميع فأما الكنمش والعنز فلم يكونا
يضطربان على البهيمة وأما الخنزير فإنه كان يعرض دائما
ولا يهدأ فقال له الإنسان يا بشر الوحوش لماذا الكبش والعنز
سكوت لا يضطربان وأنت لا تهدأ ولا تستقر فقال له
الخنزير يا سيدي كل واحد يعمل رأى نفسه فأنا اعلم ان
الكبش لصوف والعنز يطلب اللبنها وأنا الشقى لا عرف لى
ولا لبن انا عند وصولى الى المدينة ارسل الى المسلخ لا
محالة ❁

هذا معناه

ان الذين يغرقون فى الخطايا والذنوب التى قدمت
ايديهم يعلمون سوء منزلتهم وماذا تكون آخرتهم ❁

19. O homem e o porco

Um homem carregou, um dia, num jumento um carneiro, uma cabra e um porco, e foi vendê-los á cidade. O carneiro e a cabra nem se agitaram nem se mexeram sobre o animal; quanto ao porco, esse debatia-se de continuo e não queria estar quieto. Disse lhe o homem : «Ó tu, o peor dos animaes, porque é que o carneiro e a cabra estão calados e sossegados, ao passo que tu nem te acalmas nem te aquietas?»—«Ó meu amo, respondeu o porco, cada um porta-se conforme o que mais lhe convém. Ora, eu sei que o carneiro é procurado pela sua lã, e a cabra pelo seu leite, enquanto que eu, infeliz de mim! sem lã e sem leite, apenas chegar á cidade, logo serci mandado para o açougue sem a menor dúvida.»

Refere-se este apologo áquelles que, engolfados no crime e no peccado, estão bem scientes do funesto futuro que os espera na outra vida.

יֵט הָאִישׁ וְהַחֲזִיר

אִישׁ הַשְׂכִּים¹ לַעֲמֹם² ' עַל שְׂכָם בְּהִמָּתוֹ
 בְּבֶשׂ ' עֵז וְחֲזִיר ' לְמִכּוֹר בְּמִרְכָּלָתוֹ :
 לֹא זָעוּ שְׁנֵיהֶם בְּכִבֵּל אוֹתָם רוּעִם '
 וְהַחֲזִיר זָעַק וְזָעַף וְזָעַם :
 וְכִי מֵאֵן הַשְּׂקֵט⁴ ' אָמַר הָאִישׁ ' מַה זֶה .
 לָמָּה לְבַד תִּקְרָא ' חֲזִיר ' רַע וְנִבְנָה⁵ .

1) Gen. xxii, 3. — 2) Gen. xliv, 13. — 3) Ez. xxvii, 24. — 4) Is. lix, 20; Jer. xlix, 23. — 5) Is. liii, 3.

חֲלָא צָמַד תְּרָאָה אִין קָשִׁי וְאִין קוֹל⁶ :
עֲנֵה טָמֵא ' כִּי לֹא מִקְרָה אֶחָד לְבַל .
כִּי חִבֵּשׁ לְטוֹב עַל צָמְרוּ וְיִבְרַר .
וְאַף הָעֵז גַּם הוּא עַל חֶלֶב תִּיבְרַר .
אֲנִי ' אִין לִי צָמַר ' וְחֶלֶב הַיּוֹשׁ לִי .
כִּי לְטַבַּח אִיבַל ' עַל זֹאת אֲשָׂא¹⁰ קוֹלִי :

כִּן חֲמוֹ אֲנִישׁוּ שְׂוֵא לֹא חֶסֶד בְּנַדָּם¹¹
לְהוֹיֹת לָהֶם צִדָּה¹² כִּי רַבִּיא יוֹם אִיכָּם :

6) 1 Reis xviii, 26. — 7) Ecc. ii, 14. — 8) Pr. xxvii, 26. — 9) Pr. xxvii, 27. — 10) Gen. xxvii, 38. — 11) Jer. xxxi, 19. — 12) Gen. xlii, 25.

٢٠. سلحفاة وارنب

سلحفاة وارنب مرةً تسابقا وجعلا الحدّ بينهما الجبل
يستبقان اليد فأما الأرنب فيالدالذ بحققتد وجريد توانى
فى الطريق ونام وأما السلحفاة فلعلها بشقل طبيعتها لم
تكن تستقرّ ولا تتوانى فى الجرى فوصلت الى الجبل
عند استيقاظ الأرنب من نومذ .

هذا معناه

انّ طول الروح والمداومة خير من الخفة والعجلة .

20. A tartaruga e a lebre

Uma tartaruga e uma lebre desafiaram-se um dia a correr, e fixaram por meta o monte.

A lebre, confiada na velocidade da sua carreira, deteve-se no caminho e pôs-se a dormir. Quanto á tartaruga, sciente do seu pêso natural, não se deixou ficar inactiva, nem se deteve na sua carreira. De sorte que chegava á montanha ao despertar a lebre do seu somno.

Esta fábula prova que a longanimidade e a perseverança valem mais do que a ligeireza e a precipitação.

כ הַצֵּב וְהֶאֱרַנְּקָה

אֶמְרָה לְצֵב אֶרְנַנְּקָה '
 לְמִיחָ ' עַל כֶּתֶף יָד '
 בְּעַל חֲמוֹר ' רוֹכֶבֶת '
 לְנִצַּח טִירְתֶּדָּה :

אִם אֲזַנְּדָּה מִשְׁבֶּת '
 זֹאת עֲשֵׂה ' תוֹעִילְךָ '
 גֹּאֵל תַּחֲשִׁיב מִשְׁבֶּט .
 אִו תַּמַּל בְּלִבְתֶּדָּה :

עֲנֵה ' אִם אֵת אֶהֱבָה '
 חֲטִי אֶרְדָּה אֲזַנְּדָּה .
 לְשִׁמְעֵי מַחֲשֶׁבֶת '
 שְׁחֻשְׁבֹתַי עֲלֶיךָ :

הִנֵּה ' לְמוֹל עֵינֶיךָ '
 הֲלֹא תִרְאֵי מַעֲבָת .
 אֹתָהּ הִיא לִי וְאֶלְךָ '
 אֲצֵל הַחֵר נִצְבָתָה :

1) Neh. i, 11.—2) Prov. xiii, 24.—3) Prov. v, 1—4) Jer. xi, 19.—5) Ex. xxxi, 17.

עֲתָהּ נִפְשֵׁי תִאֲכָתֶהּ
לְרֹאוֹת אִם בְּקַעֲמֶיךָ
תִּמְדְּכֵנוּ אֲדַנְכֶת
הַצָּב שִׁלְחָנוֹךְ :

אִם תִּגְבְּרֶנָּה רִגְלֶיךָ
וְאַתָּה מִנִּי שִׁנְכֶת
שָׁבַר עֲקֹבוֹתֶיךָ
הָיוּ עָלַי נִקְבָּת :

וַיֵּצֵא אֱוֹ לְדַרְךָ
צָב קָבַד קְמַקְכֶת
וְאַדְנְכֶת עַל כְּרֶךְ
מִלְעָגָה וּמִלְעָכֶת :

אֲךְ בְּהִיוֹתָהּ שִׁכְכֶת
הַצָּב קָא לְמַצְכֶת :

לֹא לִמְלֶךְ מִמְרוֹץ
קְרוֹץ אֵל בְּעֶרְץ :

6) Ps. cxix, 20. — 7) Deut. ii, 36. — 8) Gen. xxx, 28. — 9) Ecc. ix, 11.

٢١ ذب

ذب مرة اختطف خستوما صغيرا وفيما هو ذاهب بد
لقيد الأسد فأخذه مند فقال الذئب في نفسى اتعجب ان
شيئا قد اغتصبت كيف لم يثبت معى *

هذا معناه

انّ ما يكسب من الظلم لا يقيم مع صاحبه وإن هو
اقام معد فلا يتهمنا بد *

21. O lobo

Um lobo arrebatou uma vez um leitão. Indo a fugir com a sua presa, apareceu-lhe um leão que lh'a tirou. «Estou assombrado, disse de si para si o lobo, que não se conserve no meu poder aquillo que arrebatei á fôrça».

Isto quer dizer que os bens mal adquiridos não duram, e se ficarem não os goza aquelle que os tem.

כא הַנֹּאֵב

וְנֹאֵב רָעַב נִשְׂאָה שָׁה בְרוּא מִהָעֶרֶר .
אִזּוּ בָּנְעוּ אַרְגֵּה ' גְּדוּל שְׁחִין וְאָרֶר .
וְיִמְהַר וְיִחַתֵּחַ הַשָּׂה מִבֵּין שְׁנָיו :
וַיֵּאמֶר הַנֹּאֵב ' בְּבִרְחוּ מִפְּנֵי
מַתִּי וְשִׁבְתֵּה נֹגֶשׁ ' שָׁה ' לְבַצְעֵי ' הַרְגָתִי .
וַיִּקַּח מִשְׁנֵי ' וְלִבִּי לֹא סָעֲרָתִי :
זוֹרַע שׁוֹר ' קָלוֹן וְקָצֵר .
וּמְחִיר חֶמֶס אֵד לְמַחְסוֹר :

1) 1 Sam. xvii, 34. — 2) Amos v, 19. — 3) Job. ix, 12. — 4) Is.
xiv, 5. — 5) Gen iv, 28. — 6) Gen. xviii, 5. — 7) Prov. xxii, 8.

٢٢ العوسج

قال العوسج مرةً للبستاني لو ان لي من يهتم بي
 وينصبني في وسط البستان ويسقيني ويخدمني لكانوا
 الملوك يشتهون ينظرون زهري وثمرى فاخذوه ونصبه في
 وسط البستان في اجود الارض وكان يسقيده في كل يوم
 دفعتين ففشا وقوى شوكة وتفرعت اقصانه على جميع
 الشجر التي حوله فجافت واصلت عروقه في الارض وامتلأ
 البستان مند ومن كثرة شوكة لم يكن أحد يستطيع أن
 يتقدم إليه *

هذا معناه

من يجاور إنسان السوء فإنه كلما أكرمده اشتد شره وتمرده
 وكلما أحسن إليه أساء هو الفعل معد *

22. O espinheiro

Disse uma vez o espinheiro ao jardineiro: «Se eu tivesse
 alguém que tomasse conta de mim, que me plantasse no
 meio do jardim, que me regasse e tratasse, de certo os
 proprios reis teriam desejo de me ver e de contemplar as
 minhas flores e os meus fructos.»

O jardineiro pegou nelle, plantou-o no meio do jardim, no melhor terreno, e andou-o regando duas vezes por dia.

Então fortaleceram-se-lhe os espinhos, multiplicaram-se-lhe os ramos, á custa das arvores que o rodeavam, as suas raízes penetraram profundamente na terra, e o quintal ficou todo coberto por elle. Tal foi a quantidade dos seus espinhos que já não havia ninguem que d'elle se pudesse approximar.

Esta fábula significa que quem protege um homem perverso faz com que se augmente a maldade e a obstinação d'este em proporção da generosidade praticada com elle; a ponto que paga cada beneficio recebido com uma ingratidão ao seu bemfeitor.

כב הַאֲזָד

אָזֵד אֲזָד לָמוֹ נוֹאֵד נָגֵב .
לֹא מִשְׁלָף נָטָשׁ אֲנֹרֵה חוּצָה '
אֵין עֵין ' שְׁפֵל אוֹ רָם ' מְנִי שֶׁגֵב .
עָתָה ' אָדוֹן ' אִם עַל עֵינֵי תְחוּסָה '

1) Entendendo que o leitor não desgostará de ver um exemplo da prodigiosa riqueza que ostentavam na synonymia as linguas semíticas, vamos passar aqui revista aos vocabulos que a Biblia nos conservou para designar *espinhos* ou toda planta que os produz.

Alem de אָזֵד, espinheiro, encontramos tambem : ' שְׁמִיר ' תְּחוּסָה (?)
' חֲרוּץ ' שִׁית ' בְּרַקְנִים ' קִימוּשׁ ' קְבוּשׁ ' קְמִישׁוֹן ' קוּץ ' חוּם '
' גַּתְלֵל ' סַבֵּף ' סַבֵּף ' סַלּוֹן ' סַלּוֹן ' גַּעְצִיין ' חֶרֶק ' מְדוּר ' חְרוּל '
' סֵנָה ' סְרָף ' צִנְהָ ' צִנְיָנוּם ' אֵד ' שְׂקָה ' סָרֵב ' 2) Is. xxxii, 14. — 3) Is. xxxiii, 7.

בגן שימני¹ ' על צנור גוי גב .
 אנו² ' בקליל ופיו צרו אביסה
 מלבי תבל וישבו תחת צלוי³
 להתעלם בקר הוד וכולי :

אץ לשתלו³ יוגב על פלגו מים .
 ויוסף עוד זמר⁴ ' ענק ' בקל .
 בושק שרשו בקל⁵ יום פעמים .
 אף האמר בקל⁵ עין ותנבל .
 ויעל קוץ ברדר עד לשמים⁶
 עד כי העדיף חנו⁷ ' נלצה בלבל :
 חנו רשע כרה לנפשו פחת .
 כרום נבל⁶ ' בקשיל עוורו אל שחת :

1) Jer. xiv, 3. Comquanto a palavra בגב, no versiculo citado, só se encontre na forma plural, não nos parece illicito o emprego do singular: 1.º, por isso que também achamos palavras da mesma origem e significação, como בגבא, usadas no singular, Is. xxx, 14, ou no plural, Ez. xlvii, 11; 2.º, porque ao empregar o plural, o propheta não obedece á forma da palavra mas sim ao sentido da phrase que assim o requer; 3.º porque o objecto representado pela palavra בגב não é dos que se offerecem sempre á nossa vista em numero superior á unidade, como רביבים, «numerosas gottas»; שיטרים, «chuvas abundantes», asserção, que comprovam os synonymos בור, בגאר, באר, «poço», ברכה, «tanque» como בק, etc.—2) Cf. עלז, עקז, עלם.—3) Ps. i, 3.—4) Is. v, 2.—5) Ps. cv, 25.—6) Ps. xii, 9.

٢٣ اسود

أسود ممزة في يوم ثلج نزع ثيابها وأقبل يأخذ
الثلج ويعرك بد جسمه ففيل له لماذا تعرك جسمك
بالثلج فقال لعل أبيض فأجاب رجل حكيم قائلاً له يا هذا
لا تنعب نفسك فقد يمكن أن جسمك يسود الثلج وهو
لا يزداد إلا سواداً *

هذا معناه

أن الشرير يقدر أن يفسد الخير وأما الخير لا يقدر أبداً
على إصلاح الشرير *

23. Um preto

Um dia de muita neve, um preto despiu-se e pôs-se a esfregar com ella o corpo.

Disse-lhe alguém: «Porque esfregas tu o corpo com a neve?»—«É que talvez assim o faça branco, lhe respondeu o preto.»—Um sabio (que isto ouviu) replicou-lhe: «Oh homem! Não te causes dêsse modo; ora pode muito bem ser que o teu corpo emegreça a neve, ao passo que elle só poderá augmentar em negrura.»

Isto mostra que o mau pode corromper o bom e honrado, mas que o homem honesto não poderá jamais emendar o perverso.

כג הכושי

בְּקֶרֶךְ הַשָּׂכִים כוֹשִׁי ' וּגְרַד כּוֹן הָעָרֶשׁ .
 וְהִגֵּה הַכַּפּוֹר בְּקָה אֶת עֵינַי הָאָרֶץ :
 וַיֹּאמֶר בְּלִבּוֹ ' עֵתָה אֲלִבֵּינִי בְּשִׁלְגִי ' ¹
 בְּקִבְחָ אֶתְבַּחֵינִי ' וַיִּטַּב לִי מִכִּי כָלֵג :
 אָמְרוּ לוֹ אֵיךְ תִּסְיֵר בְּתַבְיֹוד מִסְכֵּל .
 אִם תָּבוֹא בְּבִקְתֶשׁ ' לָרִיק תִּינַע וְלִהְבֵּל ' ²
 הַשִּׁלְגִי יִחַלֵּף וְלֹא יִחַלֵּף סֵלֶף : ³

מִיַּעֲוֹת לֹא יִתְקַן ' וְהוּא יַעֲוֶה אֶלֶף : ⁴

1) Ex. x, 5. — 2) Ps. li, 9. — 3) Job ix, 30. — 4) Ps. lxxxi, 7. —
 5) Pr. xxvii, 22. — 6) Job ix, 29. — 7) Pr. xi. 3. — 8) Ecc. i, 15.

٢٤ خنفسة ونحلة

خنفسة مرة قالت لنحلة العسل لو أخذتني معك لعملت
عسلا مثلك وأكثر فأجابتها النحلة إلى ذلك فلما لم تقدر
الخنفسة على مثل ذلك فضربتها النحلة بحميتها فماتت
فقالت عند موتها لقد استوجبت ما نالني من السوء فلم
يكن لي بصيرة بعمل الزفت لماذا التمسيت عمل الشهد *

هذا معناه

من يتحلى بما ليس له ويدعى عمل ما يتجد له *

24. A vespa e a abelha

A vespa disse um dia á abelha: «Se me quisesses deixar estar contigo, assevero-te que fabricaria mel tão bem como tu, e melhor até.»

Consentiu nisto a abelha, mas como a vespa não lograsse realizar as suas pretensões, feriu-a a abelha com o seu ferrão.

Sentindo approximar a morte disse a vespa: «Bem mereci de certo a funesta sorte que me alcançou. Pois se não me foi dada intelligencia sufficiente para fabricar pez que fosse, quem me metten a mim em querer fazer favos de mel?»

Esta fábula refere-se áquelle que se enfeita com o que lhe não pertence, e pretende executar aquillo para que não tem aptidão.

כר הַצְרָעָה וְהַדְּבֹרָה

צְרָעָה אֶמְרָה

לְדְבֹרָה :

כִּי ' אֲחֹתַי

לְתַחֲנַנִּי

הִטִּי אֶזְנוֹךְ .

תוֹךְ כִּיעֹנֵךְ

הָכִי מַחֲסֶה '

וְאֶעֱשֶׂה '

בְּסַעֲיָפִים '

נוֹקֶת צוֹפִים :

וּמַעַן ' בָּנֹ .

בּוֹאֵי לְמוֹן .

וַיִּזְדַּע '

אֵם לֶךְ מִדַּע '

אֲשֶׁר נָכַל
עֲשׂוֹת כָּכֵל
הַדְּבָרִים
בְּדַבְּרֵימָם :

וַתָּבוֹא שָׁם
אִו וַתֵּאָשֶׁם :
כִּי אֵיךְ יִצְלַח²
אִישׁ נִאְלַח³
אֶבֶר כְּחָה
וְרַעוֹת רוֹחָה
מִהָר נִגְלָה .
וְלָה נִקְלָאת⁴
הַפְּעָלָה
עַד אֵין תִּקְלָה :

וְכִי נִלְאֵת
לְעֲשׂוֹת אֵת
הַמְּלֵאכָה
הָעֲרוּכָה
וַתֵּד אֹתָהּ
בְּחִמְתָּהּ
הַדְּבָרָה
בְּלִתֵּי סָרָה⁵ :

1) Ex. xxxv, 32, 33. — 2) Jer. xxii, 30. — 3) Job xv, 16. — 4) II Sam. i, 26; Deut. xxx, 11. — 5) Is. 14, 6.

אָז בְּעֶצְבָּהּ
וּבְכַמַּר לִבָּהּ '
אָמְרָה צָרָעָה '
הִן הִרְעָה
מִצָּאָה אוֹתִי
עַל אוֹלָתִי .
כִּי אִן אִמְצָא
עוֹן וְנִעָה '
גַּם לַעֲשׂוֹת
וְנֶפֶת חוֹצוֹת '
טֵיט וְחִמָּר :

וְאֵיךְ אִמַּר '
חֲבִין אוֹכֵל
צוּף מִאֲכָל *
הִנֵּה עֲתָה '
קִצִּי אָתָּה '
עֲקֹב כְּסֵלִי .
וּמֵאֵד חֲבָלִי
מֵר לִי וְצָר :

קָחוּ מוֹסָר '
אִישִׁים רִיקִים '
הִרְחֹקִים
מִכָּל נְתִיב
אִשֶׁר יֵטִיב :

1) Deut. xxxi, 17, 21.

עָתָה ' שְׂמְעוּ
 וְלֹא תִהְיֶוּ
 כְּכַסִּיל בֹּטְחָה :
 כִּי ' כָּל פֹּתְחָה
 מִמְּלֵי חוֹק '
 אֶל הַרְחֹק '
 יֹאמֵר קְרוֹב '
 וּמִשְׁמַ ' לְרוֹב :

אִם יִנְסֶה
 הַמַּעֲשֶׂה
 עַל מַתְּכֵהוּ '
 כָּל חֲקָמָהוּ
 הַיֵּשׁ תִּתְּבַלֵּעַ :

אֵל תִּתְּנֵלֶע
 כָּכָל מִקְעָל
 מָרָם תִּשְׂאֵל '
 כִּנִּי ' גַּם כִּן
 אִם יִתְּבִן :

אִךְ אִם לְךָ
 תִּתְּנֶה תִּנְיָה '
 הֵשׁ לְרֹאשְׁךָ
 וְרַעְטֶרְהָ :

1) Pr. xii, 18.—2) Job v, 2.—3) II Chr. xxiv, 13.—4) Ps. cvii, 27.—5) Pr. xx, 3; xviii, 1.—6) Ez. xviii, 25.

אם יִכָּסִים
וְרִכּוּשׁ וְהוֹן'
לְךָ פָּסִים
וְהוֹד וְאוֹן :

אם אֵין זָקֵב'
אם כִּיִּם עֲלֶיךָ'
אֵל נָא תִרְחֵב'
שׁוּם יָד עַל פֶּה :

1) Ez. xxxi, 15. — 2) Job xxi, 5.

٢٥ صبي

صبيّ مرمّة رمي نفسه في نهر ماء ولم يكن يعرف يسيح
فأشرف على الغرق فاستعان برجل عابر الطريق فأقبل
إليه وجعل يلّمده على نزول إلى النهر فقال له الصبيّ يا
هذا خلّصني أولاً من الموت وبعد ذلك لّمني *

هذا معناه

أنّه لا يجب أن يلام الإنسان عند وقوعه في شدّة في
غير موضع اللوم *

25. O menino

Um dia um rapazito deixou-se cair num rio, e como não sabia nadar, esteve a ponto de se submergir.

Implorou o socorro de um transeunte. Este aproximou-se e pôs-se a admoestá-lo por elle ter descido ao rio.

Ora a criança bradou-lhe: «Ó senhor! salve me primeiro da morte e admoeste-me depois.»

Esta fábula mostra que não é conveniente o censurar um individuo na occasião em que está sepultado na desgraça, sendo êste muito mau ensejo para censuras.

כה. תולד

וְלֹד' בַּעַם אַחַת' נָפַל אֶל תּוֹךְ אֲנָם .
 וְהִנֵּה הִטְבְּעוּ בְנֵלָיו בְּבוּיִן וְרָקִישׁ :
 וַיִּקְרָא בְּקוֹל רָם' וּבּו לְבוּ עָנָם .
 כִּי' בִּפְתָע פְּתָאם' בָּאוּ בַיּוֹם עַד נִפְּשׁ :

שָׁמַע בְּכִיו תּוֹלֵד עוֹמֵד לְמִנְחוֹק'
 וַיּוֹאֵל לְנֹסֵר הַנֶּעַר בְּתוֹכָתָה :
 אָמַר תּוֹלֵד' נָא' טָרַם תִּתֵּן לִי חוֹק'
 הַעֲלֵנִי מִפֶּה' הוֹשַׁע חַי מוֹשְׁתָה :

לְכֹל זְמַן' אָמַר הַכִּישָׁל מִקְדָּמוֹן .
 עֵת לְדַבֵּר צַחוֹת' עֵת לְחַשְׁדֵּי שְׁפָתַיִם :
 אֵל תָּבוֹא בְּכֹל עֵת תּוֹבָחָה לְאֲמוֹן .
 וְדַבֵּר בְּעֵתוֹ בְּעֵגִיל עַל אֲזָנַיִם :

1) Jer. xxxviii, 22. — 2) Job xxx, 25. — 3) Ps. lxi, 2. — 4) Job xxxix, 29; Ex. ii, 4. — 5) Ps. ciii, 4. — 6) Ecc. iii, 1. — 7) Ecc. iii, 7. — 8) Pr. x, 19. — 9) Lev. xvi, 2. — 10) Pr. xv, 23. — 11) Ez. xvi, 12.

٢٦ صَبِيٌّ وَعَقْرِبٌ

صَبِيٌّ مَرَّةً كَانَ يَصِيدُ الْجِرَادَ فَنَظَرَ عَقْرِبًا فَطَنَّ أَنَّهَا
جِرَادَةٌ كَبِيرَةٌ فَمَدَّ يَدَهُ لِيَأْخُذَهَا ثُمَّ تَبَاعَدَ عَنْهَا فَقَالَتْ لِد
أَمَّا لَوْ أَنَّكَ تَنقِصُنِي فِي يَدِكَ لَكُنْتَ تُنْتَوِبُ عَن صَيْدِ
الْجِرَادِ ❁

هذا معناه

أَنَّ سَبِيلَ الْإِنْسَانِ أَنْ يَمَيِّزَ الْخَيْرَ مِنَ الشَّرِّ وَيَدَّبِرَ لِكُلِّ
شَيْءٍ تَدْبِيرًا عَلَى حِدَّةٍ ❁

26. A criança e o escorpião

Uma criança andava um dia á caça de gafanhotos.

Vendo um escorpião, que lhe pareceu ser um grande gafanhoto, estendeu a mão para o apanhar, mas retirou-a logo.

Disse-lhe então o escorpião: «Se me tivesses posto na mão, ter-te-hias de certo escarmentado da caça dos gafanhotos.»

Desta fábula resulta que o homem deve discernir entre o bem e o mal, e tratar cada coisa pelo modo que lhe é adequado.

כו הילד והעקרב

ילד יבר לגן לצוד חסיל .
מציא עקרב רמש תחת העשב :
אמר ' אך זה לגוב ראש ואציל .
הן ' בְּחִנְבִּי ' יש לו תאר וקצב :

וקלמבחה יוכל לקטח בשב '
בקה אל העקרב נקרב כסיל :
אהו ' מרם ובוא וגון ועצב '
חסיר ידיו האל טוב ומציל :

אמר עקרב ' לולא אחור הסנת '
ונר ' הלאה מני ' לולא נהנת '
אמנם ' עוד בל תוסיף לקבץ ארבה :

ובע ' כי יש תמיד לתור בכפל '
אם יין אם חמה קלא הספל .
לנצר מצר נפש מרם תכבה :

1) Cant. vi, 2. — 2) Ex. xxiv, 11. — 3) I Reis vi, 25. — 4) Is. liii, 7. — 5) Ps. xxxii, 7; Pr. xxiv, 12.

٢٧ حمامة

حمامة مّرة عطشت فأقبلت تحوم في طلب الماء فنظرت
على حائط صحفة مملوءة ماءً فطارت بسرعة وصربت نفسها
إلى تلك الصورة فانشقت حوصلتها فقالت الويل لي أنا
الشقية لأنني أسرعت في طلب الماء وأهلكت روحي *

هذا معناه

أَنَّ التَّأخِيرَ وَالتَّأَنِّيَ عَلَى الْأَشْيَاءِ أَخِيرٌ مِنَ الْمُبَادَرَةِ وَالْمَسَارَعَةِ
إِلَيْهَا *

27. A pomba

Um dia uma pomba, apertada pela sede, esvoaçava á procura de agua, quando avistou sobre um muro um vaso cheio della. Precipitou-se para o vaso, com tanto impeto, que rebentou o papo. «Desgraçada de mim, exclamou ella, por minha precipitação em procurar a agua, acabei com a vida.»

Isto significa que a lentidão e a paciencia nos negocios valem mais do que a pressa e o estouvamento.

כו היונה

חָרַם עַל שָׂרוֹן¹
 עֵת הַצִּהָרִים¹
 חֲצִיו בְּחָרוֹן
 יָרָה שִׁבְעָתַיִם.¹
 אֲנִי תַחְרַג¹
 וּבָזַעַת אַפַּיִם¹
 יוֹנָה תַעְרַג
 עַל אֲפִיקוֹ מַיִם :

נִשְׁאַחַ וְתַפְרֹשׁ³
 אֲבָר בְּנַפְוִים¹
 תִּקַּל הַמְרוֹץ¹
 תַּחֲוֹר בְּעֵינָיִם.¹
 עֵת אֲרַצָּה תִדְרֹךְ¹
 עֵת תִּפְקֶן שְׁמֵימִים⁴
 שְׁמֹשׁ תַחְרֹךְ⁵
 יוֹנָה¹ וְאִין מַיִם :

צָפוֹן וְדָרוֹם
 תַּחְקֹר בְּכַפְלָיִם.¹
 הֵן¹ עַל קִיר מְרוֹם¹
 לַפְּשָׁעִים מְאֹתָיִם¹

1) Ps. xviii, 46.—2) Ps. xlii, 2.—3) Ex. xxv, 20.—4) Ps. cxxxix, 8.—5) Pr. xii, 27.

كَنْحَلْ يَنْرَحْ⁶
سَمْ فَعَلْ أَمْبِنِمْ⁷
أَمْنُ بَعْرَحْ⁸
أَنْغَلِيْ طَلْ وَاْمِنِمْ :

أَوْ فَوْنِ بَحْرَمْ
مَنْوَتْ تَلْضَمِمْ
وَنْبَشْهَ تَنْرَمْ⁹
بَعُوْ أَمْبَرْتَمِمْ
تَوْشَهْ وَتَنْرَمِمْ
مَنْرَأَهْ نَمْ مَتْغَمِمْ .
يُوْنَهْ تَعْرَمِمْ¹⁰
عَلْ مَبُوْعِيْ مَمِمْ :

وَتَأْمَرِمْ (مَرَدْ)
بَنْفَهْ وَبَنْغَلَمِمْ
لَعُوْفَهْ لَعْرَدْ
بَيْنِ تَمْشِمْبَهْمِمْ)
تَنْبَهْمِيْ تَرْغ
مَقْأَرِمْ أَمْبِمِمْ :
يُوْنَهْ تَعْرَمِمْ
عَلْ أَمْبِمِمْ مَمِمْ :

6) Juiz. v, 21. — 7) Jer. xviii, 3. — 8) Deut. xxxiii, 28. — 9) Ps. cxix, 20. — 10) Job xiii, 25.

٢٨ قَطّ

قَطّ مرّة دخل إلى دكان حدّاد فأصاب المبرد مرميًا فأقبل
يلحس بلسانه ولسانه يسيل مند الدم وهو يبلعد ويظن أنّ
من المبرد إلى أن انشق لسانه وفنى *

هذا معناه

من ينفق مالد بغير الواجب ثمّ أنّ لا يحسب حتّى
يفلسى وهو لا يعلم *

28. O gato

Um gato entrou uma vez na officina de um ferreiro, e encontrando uma lima caída, pôs-se a lambê-la com a lingua. Ora, começou a correr-lhe sangue da lingua, e como elle julgasse que era da lima, foi-o engolindo, e continuou até que se lhe fendeu a lingua e morreu.

Refere-se esta fábula áquelle que desperdiça os seus bens sem necessidade, e que, por não ter calculado as suas despesas, se lança, sem o saber, na ruina.

כח הַחֲתוּל

חֲרַשׁ בְּרִזְלֵי שִׁבְחֵי אֲרֻצָּה כְּצִיֵּרְתוֹ .
חֲתוּלִים כָּאֵל וְיִלּוֹק אִזּוֹ אֶתְהָ בְּלִשׁוֹנוֹ .
וְנִרְאָה דָּמּוֹ נוֹטֵף ' וַיֵּאמֶר כְּבִעֲתוֹ .
הֲלֹא מִיֵּץ הַבְּלִי הֵן גַּנֵּר מִבְּטָנוֹ :

וַיִּוְסַף עוֹד לְמִצֵּץ וְלִלְחֹד וְלִקְלֹעַ ' ⁴
וְהַפְּקֵם לִשׁוֹנוֹ וְהַדְּבִק לְחִבּוֹ :
כִּן הִרְדֵּי חֲסֵר לֵב לֹא אָבָה לוֹ מְרַגְעֵ ' ⁶
וְלִהְבֵּל זָרִיק מְרִיק כֶּסֶף שָׂקוֹ :

1) 1 Sam. xiii, 21. — 2) Este termo não é bíblico, mas post-bíblico. — 3) I Reis xxi, 19. — 4) Zach. xiv, 12. — 5) Job xxix, 10; Ez. iii, 26. — 6) Jer. vi, 16.

٢٩ حدّاد وکلب

حدّاد مرّة كان له كلب وكان لا يزال نائما ما دام الحدّاد يعمل شغلا فإذا رفع العمل يجلس هو وأصحابه ليأكلوا خبزا فاستيقظ ذلك الكلب ويقوم واقفا فقال له الحدّاد يا كلب السؤلأى سبب صوت المرزبات التي تزعزع الأرض لا يميّظك وصوت المصغ الخفّى إذا أنت سمعته فتفبق وتنقف واقفا ❊

هذا معناه

من يسمع ما لا يصلح شانه ويتغافل عما فيد منفعته ❊

29. O ferreiro e o cão

Um ferreiro tinha um cão que não cessava de dormir todo o tempo que o ferreiro andava na sua lida. Mas, logo que este parava o trabalho e se sentava com os seus companheiros a comer alguma coisa, eis o cão que acordava e punha-se em pé em seguida. Uma vez disse-lhe o

ferreiro: «Ó cão da fortuna! — (de desgraça) — porque razão o ruído dos martellos que fazem tremer a terra não te accorda; ao passo que quando sentes o leve rumor dos queixos logo te ergues?»

O sentido desta fábula é o seguinte: Tal individuo há que ouve o que nada importa aos seus interêsses, e que descura o que lhe pode ser util.

כט המסגור והכלב

בעת כבד חרשת'
 מבקר ועד ערב'
 כלב נרדם בקרב
 בית איש חרש נחשת:

אך חיש קם על רגלים'
 כתם שאון מקבת'
 וכבוא רח איש לשבת
 לא יאכיל ולשהות מים:

אמר חרש גועם'
 בעת המון נרדמת'
 ולבנה לא יאכיל
 לפטיש הולם פעם:

1) Gen. iv, 22. — 2) Est. v, 9. — 3) Is. xli, 7.

وَبَأْشُرْ سَمْعَةً
بِشَلِي كَوْلِ سُنُومِ
مَدِيْعَ عَلِ رَنْلُومِ
فَتَأْمِمْ مَكْمَةً وَوَعْمَةً :

عَنْهَا ' رَنْلُومِ دَهْرَتِ
لَبَّيْعَ ' وَأَمِمْ أَيْنِ
نَمِمْ أَيْنِ وَنَمِمْ عَيْنِ
سَنْجَرَتِ وَمَكْمَنْجَرَتِ :

4) Jos. vi, 1.—Tomamos a liberdade de introduzir na versão hebraica um conceito diferente do do texto arabe, por nos parecer que o que mais devia interessar ao cão não devia de certo ser o ruído das martelladas.

٣٠. كلاب وثعلب

كلاب مرّة أصابوا جلد سبع فأقبلوا عليه ينهشون فَنظروهم
الثعلب فقال لهم أمّا لو أنّه كان حيّاً لرأيتم مخالبيبه أحدّ
من أنيابكم وأطول *

هذا معناه

الذين يشتمون بقوم أجلاء المقدار إذا هم تضععت
أحوالهم *

30. Os cães e a raposa

Um dia encontraram uns cães uma pelle de leão. Approximaram-se della e puseram-se a mordê-la.

Uma raposa que os viu, disse-lhes: «Se esse leão estivesse vivo, terieis já de certo sentido as suas unhas mais afiadas e mais longas que os vossos dentes.»

Isto significa que ha muita gente que insulta as pessoas mais illustres e poderosas quando estas teem decaído da sua primitiva categoria.

ל הקלבים והשועל

בַּשָּׂדֶה הַלְכָתָּ

עֲבַת קְלָבִים¹

רְעֵבִים :

רְאוּ שָׁם מִשְׁלָכָתָּ

נִבְלַת אֲרִיגָה ' מוֹת

בְּאֵמֶת :

אָמְרוּ ' מִבְּרָכָתָּ

עָלְיוֹן וְנוֹרָא

הַכְּרָה :

וַתַּחַל מְלֹאכָתָּ

מִלְהַעֲוֹתֵיהֶם

וַיִּדְיָהֶם :

בִּרְכָה מִשְׁרָכָתָּ⁴

תִּשׁוּר הַמִּכְפָּעַל

בַּת שׁוּעַל :

וַלְרֵאשִׁיָּה סִכְכָתָּ

אָמְרָה לְאַחִים

נוֹבְחִים :

לְהִקָּה דַרְכָתָּ⁶

עַל שַׁחַל מִבָּה

וְגִרְכָה

1) Juiz xiv, 8; Ps. xxii, 17.—2) I Reis xiii, 25.—3) Deut. xxxiii, 13.—4) Jer. ii, 23.—5) Ps. cxl, 8.—6) Ps. xci, 13.

⁷
אֲשֶׁר מוֹאֲבָבָת
גְּאוֹת כֹּה הַיּוֹם
עַל אִיִּם :
וּבְכֹל לֵב נִשְׁבָּת
בְּעוֹר בְּבִשּׁוֹר '
לוֹלֵא צָר
חָרַב מִתְּחַבְּבָת⁸
עַל אֶרְוֵה גָּמָה '
כִּי עֲתָה '
לֹא תִהְיֶי לְחֻבָּת⁹
דְּמוֹ ' כִּי אִם בַּק
בְּנִרְק :

¹⁰
הֲלֹא אִם חִשְׁבָת
שָׁמַשׁ עוֹז וְהוֹן
אָבַד אוֹן
וְיִרְאֶה דַעְבָת :
לְכֹן ' טוֹב ' אֲחִי¹¹ '
בְּלֵב חִי
בְּבֵית חֲמוֹבָת¹²
מֵאַרְוֵה בַחוּץ
וּמְחוּץ :

7) Is. ix, 17. — 8) Gen. iii, 24. — 9) Num. xxii, 4. — 10) Is. xiii
10. — 11) Ecc. ix, 4. — 12) II Chr. xvi, 10.

٣١ كلب وأرنب

كلب مرة طرد أرنبا فلما أدركه قبض عليه وأقبل يعصده
بأنيا به فإذا الدم قد جرى لحسه بلسانه فقال لأرنب
أراك نعصني كأنني عدوك ثم تبوسني كأنك صديقي *

هذا معناه

من يكون في قلبه غش ودغل ويظهر إشفاقا ومحبة *

31. O cão e a lebre

Um cão andava uma vez á caça de uma lebre. Tendo-a alcançado, entrou a mordê-la com os dentes. Ora, á proporção que o sangue corria, o cão lambia-o com a lingua.

Então a lebre disse-lhe: «Vejo que me mordes como se eu fosse teu inimigo, e que em seguida me beijas como se fosses meu amigo.»

Refere-se este apologo áquelle cujo coração encerra a perfidia e a velhacaria, e cuja apparencia é de amizade e compaixão.

לא הִקְלַב וְהִאֲרַנְּבַת

אָנָּה קְלַב תְּרוּיִן ' אָנָּה יַרְוִיר מִתְּנִים .
יַרְוִיר הַשְּׂכִימִים לְצוֹר ' קְעוּף חֵשׁ בְּכַנְפָּיִם :

בֵּין צִיץ וּבֵין תְּצִיר ' מִהַ תִּבְטְחוּ אֲרַנְּבַת '
עַד אֵן תִּתְחַמְּקוּן ' עַד אֵן בַּטֵּל שְׂכָבַת :

אַהֲהָ ' הַגְּהָ זֶה בָּא ' הַגְּהָ קֶצֶד הַנִּיעַ .
קְלַב רְדַף ' הִשִּׁיג ' וְאַפָּס לָךְ מוֹשִׁיעַ :

בְּתַרְבִּי פִיפִיּוֹת שְׁנוּ וַנְּתַחוּהָ .
וּשְׂפָתָיו שְׁאָפִים אֲזִי וְלַחְכוּהָ :

וְהִאֲמַר בְּקוֹל מוֹר ' לָמָּה חָמָה תִּרְגְּוִי .
תִּבְנִי בְּאוֹיֵב וְכִרְעַ תִּשְׁקַנִּי :

הֲלֹא כֵן דָּרַדְּ אִישׁ מִחֲלִיק עַל רַעְהוּ .
דָּרַר שְׁלוֹם בְּפִיו וּבְלָבוֹ וּשְׂמִמָּהוּ :

1) Prov. xxx, 31—2) Jer. xxxi, 21.—3) Ex. xv, 9.—4) Prov. xxix, 5.—5) Jer. ix, 7.—6) Gen. xxvii, 41; L, 15.

٣٢ البطن والرجلان

البطن والرجلان تخصصا فيما بينهما أيهما يحمل الجسم
فقال الرجلان نحن بقوتنا نحمل الجسم جميعه فقال
الجوف أنا إن لم أأكل من الطعام شيأ فإنكما لا تستطيعان
المشي فضلا أن تحملنا شيأ *

هذا معناه

من يتولى أمرا فإن لم يعضده الذى هو أرفع منه وأشد
مند وآلا فما له قدرة على خدمته ولا منفعة لروحه أيضا *

32. O ventre e os pés

O estomago e os pés disputavam um dia sobre qual dos dois contribuía mais para o sustento do corpo.

Os pés diziam: «Nós, pela nossa força supportamos todo o corpo.» A isto respondeu o estomago: «Se não fosse o alimento que eu vos dou, nem andar poderíeis, quanto mais supportar alguma cousa.»

Esta fábula significa que aquelle que emprehende um negocio sem ser ajudado por alguem mais forte e poderoso que elle, não alcança exito nem para a sua empresa nem para si proprio.

לב הַפָּרֶשׁ וְהַרְגָּלִים

רַגְלִים יוֹם אֶחָד עִם כָּרֶשׁ הַתְּוֹכָחוּ '
 לֵאמֹר ' עֵשֶׂר יְדוֹת לָנוּ בְּנִוְחָנוּ .
 גַּם בְּמֶן וְגַם רֹאשׁ עַל בַּחֲנוּ וּבְמָחוּ '
 וְאַפֶּס עַד הַיּוֹם מְעַדוּ מְרַסְלֵינוּ :

וַיַּעַן כָּרֶשׁ ' לוֹ ' שָׁקֵל יִשְׁקָל בַּחֲדָה
 בַּעֲשֵׂי וְהַנְהִי וְעֲצָב יוֹם וְלֵיל .
 אֲנִי בַּפְעֻלָּהִי אֶרְחִיק אֵימָה וְפָחַד .
 בְּמִוֶּץ הַתּוֹדָה בְּסִפּוֹ הַבַּל וַעֲשֵׂה תֵּיִל :

קָגַה לָךְ עוֹזֵר וְסִמּוֹד בְּכָל נֶפֶשׁ .
 אֶרֶץ ' מֵאֵין תְּרִישׁ ' קוֹץ וְדַרְדַּר הַצְּמִיחַ .
 מֵאֵין תְּרִישׁ ' תְּרוּץ נִהְפֵּד לְמִיט וְרַפֶּשׁ .
 קָגַה אֶהֱב וְאִזּוּ בְּכָל תְּפִיץ הַצְּלִיחַ :

1) Mich. 6, 2. — 2) Dan. 1, 20. — 3) Pr. xviii, 37. — 4) Job vi, 2. —
 5) Ez. xxii, 22. — 6) Gen. iii, 18. — 7) Is. liii, 10.

٣٣ النس و الدجج

بلغ النس أن الدجج مرضى فقام النس فلبس جلد
طاوس وأتى يزورهم فقال لهم السلام عليكم أيتها الدجج
كيف أنتن وكيف حالكن فقال له الدجج ما نحن إلا
بخير يوم لا نرى وجهك *

هذا معناه

من يظهر الصبّة مرآة وفي قلبه الدغل *

33. A fuinha e as gallinhas

Informaram a fuinha de que as gallinhas estavam doentes. Levantou-se logo, vestiu uma pelle de pavão e foi visitá-las. Ao chegar disse-lhes: «A paz seja comvosco, ó gallinhas! Como estais de saúde?» Responderam-lhe as gallinhas:

«A nossa saúde será perfeita no dia em que não torne-mos a ver-te a cara.»

Eis o conceito desta fábula: Há hypócritas que manifestam exteriormente a amizade e occultam o odio no coração.

לג החֶלֶד וְהַתְּרַנְגוּלִים

אֶל הַחֶלֶד הַגֵּד'

בָּא נָד'

כִּי עִם תְּרַנְגוּלִים

חֹלִים :

קָם חֶלֶד גּוֹבֵקֵשׁ

מוֹקֵשׁ'

וְהִנֵּה רִבּוּיִם

בָּאִים :

לָקַט וְעָלְיוֹ שָׁם

נוֹצֵם :

אַחַר כֵּן ' בְּהַגֵּד'

בְּקָר

שִׁכְנֵי הַרְבִּים

מְפִים :

וַיֹּאמֶר ' תִּשְׁלֹם

הַלֵּם :

אָמְרוּ ' אֵין כֹּה כָל

כִּי קוֹל'

1) Gen. xxx, 11.—2) Na realidade נוצה *f.* deveria dar נוצתם ou, no plural נוצותם.—3) O leitor não estranhará a frequente repetição da mesma consoante se tiver presente que são gallos os que usam da palavra.

רוּעַ אוֹיֵב אֶבְיָר

וְנֹר :

חֶלֶד נִקְרָא בְּמוֹ

עֲמוֹ :

בִּי וְהֵן וְיִמַּח

אֶמַח

עוֹלֹת הַרְשָׁעִים

רָעִים :

אִוּ תִּבּוֹא רְחֻמָּה

שְׂמֻחָה

וְהַשְׂמֵט וְשָׁלוֹם

הַלֵּם :

٣٤ الشمس والريح

البرد والحرّ يخاصما فيما بينهما من منهما يقدر أن
يجرد الإنسان الثياب فقام الريح فاشتدت بالهبوب
وعصفت جدّا فكان الإنسان إذا اشتدت هبوب الريح ضمّ
ثيابه إليه والتفّ بها من كل جانب فلم تقدر الريح على
خلع ثيابه من جسده بشدّة عصفها فلما أشرقت الشمس
وآرتفع النهار واشتدّ الحرّ وحيت الرمضاء فخلع الإنسان
ثيابه وحملها على كتفه من شدّة الحرّ *

هذا معناه

من كان معدّ لإلتضاع وحسن الخاق ينال من صاحبه ما

يريد * *

34. O sol e o vento

O frio e o calor (o vento e o sol) desafiaram-se a qual dos dois conseguiria despojar um homem dos seus vestidos. O vento desencadeou-se e levantou uma tempestade

violenta. Ora, o homem ao ver que o vento crescia em violencia, apertou bem contra si os seus vestidos e envolveu-se por todos os lados, de sorte que o vento não foi capaz de lhe arrancar o fato pela força e impetuosidade. Mas apenas, aclarando-se o tempo, brilhara o sol, derramando o seu calor abrasador sobre a terra ardente, o homem apressou-se a tirar os seus vestidos e levou-os á cabeça para não abafar.

Significa esta fábula que pela humildade e bondade do animo se consegue tudo o que se quer dos nossos semelhantes.

לֹד הַרוּחַ וְהַשֶּׁמֶשׁ

הַרוּחַ בְּגֵאוֹת הִתְחַרְהָ בְּחֶרֶסָה .
אָמַר שֶׁמֶשׁ ' עֲתָה נִרְאָה לְמִי גֵאוֹן .
הִנֵּה נֶעַר עוֹבֵר ' יְרִי אֲדַרְתּוֹ אֲרָצָה '
אִם בְּאֵמַת יֵשׁ לָךְ יִתָּר שְׂאֵת וְאוֹן :

מֵהָר ' בְּחָרִי אַף ' רוּחַ תִּקְרָא לְסַעַר '
וְהֵאמֹר לְהִסִּיר לְאִישׁ עַד כְּתָנָתוֹ .
אֵךְ ' בְּרֵאוֹת חֲמַתָּה ' וַיִּלֵּט עוֹד הַנֶּעַר '
וַיּוֹסֶף לְעִטּוֹת הַיֵּטֵב אֵת מִטְפָּחָתוֹ :

אָמַר שֶׁמֶשׁ ' רַב לָךְ עֲצָב וְשִׁפְךָ קֶצֶף .
גַּם אֲנִי אֲנַסֶּה אִם יָכֹל אוֹכֵל לוֹ :
וַיִּחַם לְמַכְבִּיר ' וַיֵּצֵא עַל רִשְׁףָּה רֶצֶף '
וַיִּתְעַלֶּף הָאִישׁ וַיִּפְשֵׁט מְעִילוֹ :

1) Jer. xii, 5; xxii, 15.—2) Gen. xlix, 3.—3) Is. liv, 8.—4) Jon. iv, 8.

לא ברעש אָמֹת⁵ ' בפּסַעַר דְּבָרֵי קִשְׁט .
מִרְבָּהּ בַּעֲשׂוּ וְקוֹל בְּאֵשׁ בְּחָם נוֹפֵחַ .
עוֹ בָּנִים לֹא יוֹעִיל ' אֲפָם מִצַּח נְחֹשֶׁת .
חָכָם יוֹרָה ' וְכִסִּיל מִהַעֲבֹר וּבּוֹטָח :

לֹא יִתְרַצֶּה אָדָם בְּחִיל אִוֹ בָּכַת .
וְלִקְחָהּ יִבְרָךְ כִּטְלָל וְלֹא מִנְרָם .
יֵשׁ לְכָל חָמֹר מֵר וְלְכָל צוֹמֵם חֵם .
אִף יַעֲוֹרֵר מְדוֹן וְקוֹל בֶּךָ יִשְׁבֵּר גְּרָם :

5) I Reis xix, 11. — 6) Is. liv, 16.— 7) Prov. xiv, 16.— 8) Prov. x, 12; xv, 18.— 9) Prov. xxv, 15.

ديكان ٣٥

ديكان تقانلا فقرر أحدهما الذي انغلب ومضى واختفى
في بعض الأماكن فأما الديك الذي غلب فإنه صعد فوق
سطح عال وجعل يصفق بجناحيه ويصيح ويفتخر فنظرة بعض
الجوارح فانقض عليه واختطفه لوقتئذ ❁

هذا معناه

أنه لا يجوز للإنسان أن يفخر بقوته ❁

35. Os dois gallos

Dois gallos brigaram; o vencido fugiu e foi occultar-se num canto, e o vencedor subiu para um telhado elevado e pôs-se a batter as azas e a cantar a gloriosa victoria. No mesmo instante uma ave de rapina que o viu lançou-se sobre elle e levou-o.

Esta fábula prova que o homem não deve gabar-se das suas vantagens.

לה התרנגולים מתהרזצים¹

על אפס וְהָקֵל בְּזַעַף וּבְזַעַם צִפְרוֹן '
 יָרִיבוּ וַיִּזְרִיחוּ שְׁנֵי בְעָלֵי כְּנָפִים '
 לְמַעַלְהָ לְמַטָּה יָנוּעוּ וַיָּנוּטוּ כְּאֶרֶן '
 וּפְצַע בְּפְצַע וַיִּשִׁיבוּ אַחַת בְּכַפְלֹים :

הקיצו מרעש וְרָגְזוּ כְּפַחַר קוֹל מַיִם '
 וָעוּ וְקָמוּ כָּל שְׂכָנֵי כְּלוֹב וְגַם גֶּרֶן .
 אֵד חַר גָּבַל אֶרְצָה וְחַד הִתְעוֹפֶף לְשָׁמַיִם '
 וַיִּרְן שִׁיר נֶצַח עַל זֵית גְּבַהַ כְּחֶרֶן :

היָדַד ' וְהִרְוֹגוּ אֵף וְרִיעַ ' שְׁרִיתִי ' וְכִלְתִּי '
 קָנִיתִי לִי אֶדָר ' עֲשִׂיתִי לִי חֵיל בְּכִנִּית :
 אֵד עֵיט הִכְהוּ בְּטָרֶם רִדְתוּ מִן תְּנוּת :

וַיֹּאמֶר בְּעַת צֵאת נִפְשׁוֹ ' מִכָּל הַסָּד קָטַנְתִּי⁴ .
 הִה ' לְמִי שְׁמַחְתִּי עַל דְּחִי וְגַלְתִּי עַל שַׁחַת .
 וְאַנּוֹן שׁוֹמַעַת שְׁמוֹמָה וְעֵינָי מִשְׁנַחַת :

1) Gen. xxv, 22. — 2) Is. xlii, 13. — 3) Gen. xxxii, 29; Os. xii, 5. — 4) Gen. xxxii, 11.

ذئاب ۳۶

ذئاب مرة أصابوا جلود بقر في جورة ماء تبتل وليس عندهم
أحد فاتنفقوا كلهم جميعا على أنهم يشربون الماء كد حتى
يصلوا للجلود ويأكلوها فمن كثرة ما شربوه انفلقوا كلهم وماتوا
ولم يصلوا إلى الجلود ❁

هذا معناه

من هو قليل الرأي ويعمل عملا كما لا يجب عمله ❁

36. Os lobos

Uns lobos viram uma vez pelles de boi de mólho n'un regato. Como não houvesse ninguém ao pé dellas para as guardar, resolveram entre si beber toda a agna que os separava das pelles, até poderem approximar-se-lhes e comê-las. Aconteceu porém, que foi tal a quantidade de agna que tiveram de beber, que todos rebentaram sem poder alcançar as pelles.

Isto prova que quem não tem juizo faz ás vezes o que não convem.

לו הַנְּאֻכִּים

חַמַּת רָעַב ' כְּמוֹיִן מִסַּעַר '
יִגְרַשׁ יַדְיָהּ זֶאֱב כְּנֶעַר :
רְחוּפִים '
כְּפוּפִים '
זֶאֱבִים כְּעֶמֶק נִקְהָלוּ '
מִכְּגֹרֶם עָשׂוּ נִכְהָלוּ :
דְּלִיָּם '
שֹׁאֲגִים '
מִבְּקָשִׁים טָרַף וְשָׂבַר '
כִּי כִּזְצָאֵם שָׂבַר עַל שָׂבַר :
לִמְיוֹן '
כֹּל הַכִּיּוֹן '
כְּסוּם הַחֵר ' פָּצוּ וְגָזוּ '
וְלִשְׂמָאֵל שָׂבּוּ נִחְפָּזוּ :
צוֹעֲקִים '
שׁוֹמְקִים '
עַל יַד נִהָר כָּאוּ כְּרַעַם '
וַיֹּאמְרוּ ' אַךְ זֹאת הַפַּעַם
נִרְאָה אֹר .
כִּי בְּיָאוֹר
עוֹרוֹת בָּקָר טְבָלִים בְּמַנִּים .
אַךְ ' כִּי יִשְׁיִגֶם כְּרִגְלָיו :
הוֹ כְּהָר '
הַנִּהָר '

בין העור ובין שגימו '
 ירים גליו ' ובהלמו :
 קזה עשו .
 נועצו '
 ההחכמו שם ' ויוהילו
 התריבהו ' ויואלו
 נאבים '
 שאבים '
 עד כי מהר כלם נשקעו '
 ומעיהם גם ההבקעו :

כל הולל
 והתלל '
 לאמר ' יש לי חיל ובעת
 לפעל כל מה ירי מנעת .
 אף אימה
 וכלמה
 על אנלתו תבקשנו '
 וברוב קלון תבתרנו :

٣٧ الوَزُّ والخَطَّافُ

الْوَزُّ والخَطَّافُ اشْتَرَكَا فِي الْمَعِيشَةِ فَكَانَ مَرَعَى الْجَمِيعِ فِي
مَكَانٍ وَاحِدٍ وَلَمَّا كَانَ ذَاتَ يَوْمٍ أَتَوْهُمَا الصَّيَادُونَ فَاتَمَّا
الخَطَّافُ فَلَأَجَلَ خَقَّتْهُ طَارَ جَمِيعُهُ وَسَلِمَ وَأَمَّا الْوَزُّ فَادْرَكُوهُ
الصَّيَادُونَ فَذَبَحُوهُ *

هذا معناه

من يعاشر من لا يشاكده وليس هو ابن جنسه *

37. O ganso e a andorinha

O ganso e a andorinha associaram-se para viver em commum e para pastar num mesmo logar.

Um dia sahiram contra elles os caçadores. Quanto á andorinha, aproveitando-se da sua agilidade, bateu as asas e sumiu-se, ao passo que o ganso foi alcançado pelos caçadores e immolado immediatamente.

Esta fábula applica-se áquelle que convive com gente que se lhe não assemelha e que é de outra categoria.

לו סְבָרָר וְסָרָר

אָמַר סְבָרָר אָבוֹס ' כָּבֵד ' שָׁמַן נָעֵב '
 אֵל סְרָרָר סָמַל ' אֲשֶׁר שָׁבַן כָּעֵב '
 שָׁמַע קוֹלִי ' שָׁכַח עֵמִי ' בְּנִיר נָגוּר '
 יִתְדוֹ ' תְּמִיד ' כִּשְׁנֵי אַחִים ' כָּסוּס ' עָגוּר :

וּנְשָׁבוּ שָׁם יָמִים מִסָּפָר שְׁאַנְנִים '
 כְּטַח יֹאכְלוּ ' יִשְׁתּוּ ' וְרָעוּ בִשְׁוֹשְׁנִים .
 סְבָרָר אֹר וְהֵם רָצוּ אֵל סְבָרָרָמַל '
 וְעַד עָרַב אִישׁ אִישׁ לְאַחֲבוּ עִמּוֹ :

אָמַר סְבָרָר ' סָכִיב ' סָכִיב ' אֲוִן מִסְרִיר .
 בַּק סְכִינָה ' בִּינִי וּבִין אָחִי ' וּבְרִיר '
 וּפַח נְחִיחָה ' שְׁנִים סְרָבָה ' בְּנִעְיָוִים :
 סָרָם כָּלָה וְהָן עַל שְׁנֵיהֶם קָמִים

אֲנִשִּׁי דוֹרְכִי קִשְׁת וּבַעֲלוּ חַצִּים '
 צוֹרִים וּכְלָבִים אָצִים וְרוֹצְצִים :
 כָּרַשׁ דָּרוֹר כָּנָח וּנְפַק לְמָרוֹם .
 סְבָרָר הַבֵּיט וַיִּט לְצַפּוֹן ' לְדָרוֹם '

1) Is. xxxviii, 14. — 2) Ecc. iv, 8. — 3) Ruth. i, 17.

נִנּוּד ' נָוִט ' וְחֹג⁴ ' בְּשִׁבּוֹר ' מִתְחַלֵּל '
לָאֵט ' לָאֵט ' תְּהִי וּמִעַד ' שָׁם וּמִתְחַלֵּל '
עַד כִּי רָאוּ אֹתוֹ וַיַּעֲטוּ אֵלָיו '
וַיִּלְקַח מִחַר וַיֵּאָסֶר בְּבִגְדָיו :

אֵל ' עָנִי וְשָׁפֵל ' עִם גְּדוֹל תִּקְשֶׁר קֶשֶׁר '
כִּן תִּתְהַיֵּה בְּצִבּוֹר מִתְגַּוְדָּה עִם נֶשֶׁר :
כִּי ' אֵם לָנִים ' מִסָּבִין ' אִין לָךְ גַּם בְּגִלּוֹם '
לְמַה תִּבְקֶשׁ לָךְ לַעֲשׂוֹת כְּנֶפְסִים :

4) Ps. cvii, 27. — 5) I Sam. xv, 19.

۳۸ کلب و ذئب

کلب مَرَّةً کَانَ یطرد ذئبًا ویفتخر بقوته وحقه جریه وآنهزام
الذئب بین یدیه فالتفت إلیه الذئب قائلًا له لا تظن
أنّ خوفي منك وإنما خوفي ممن هو معک یطردنی *

هذا معناه

آنده لا یفتخر الإنسان إلاً بما هو له ولا یكون إفتخاره بما
لیس له *

38. O cão e o lobo

Um cão, perseguindo uma vez na caça um lobo, estava todo ufano pelo seu vigor e pela velocidade da sua carreira, e gabava-se da fuga do lobo deante d'elle.

Voltou-se então o lobo para elle e disse-lhe: «Não cuides que o meu medo provém de ti; a quem eu temo é aquelle que te acompanha e que anda a caçar-me.»

Esta fábula prova que o homem não se deve gloriar senão das qualidades que lhe são proprias, nem envaidecer com as que lhe não pertencem.

לח סִקְלָב וְהִזָּאב

יוֹם צִיד ' יוֹם חֲרוֹן ' יוֹם כְּנוֹת הַגָּה קָם '
הִנְנוּ כָּא ' הַגָּה הַגִּיעַ .
כָּא עֲרִיד זָאב עֵת שְׁלוֹם וְנִקָּם '
חֵלָא תִשְׁמַע יוֹבֵל גְּרִיעַ :
' אָגָה תִפְנָה ' אָגָה תִתְחַבֵּא עַל נִפְשָׁךְ '
חֵלָא תִרְאֶה שְׁלֵהֲכֵת חֲרֵב .
בְּעֵרְבָה ' בְּחָר ' תִּבְחַח עַל רֵאשִׁיךְ '
וְחֲצַר סָבִיב בְּמוֹ אֲרָב .
וְאִישׁ תָּנוּם ' אִיכָה תִנְגַּל מִנְּבִי '
וּמִשְׁנֵי מִי יוֹשִׁיעֶךָ :
דָּבָה דָּבָר קָלָב ' וַיִּשֶׁן זָאב ' בִּי '
בִּי לָךְ ' קָלָב ' תִּתְרַדֵּךְ אֶחֱיֶיךָ .
לְמִיָּה פִיד תִּפְסַח וּבְגִאוֹת תִּבְבַּר '
וְהֵן אֶתָּה סְנַרְתָּ חֲלָב :
נִגְדִי בְּמוֹ אוֹיֵב עִמָּךְ תִּתְחַבֵּר .
חֵלָא עַל זֹאת נִקְרְאתָ קָלָב :
אֲבוֹ ' בַּע לָךְ ' בְּסִיל ' כִּי לְרִיק תִּתְחַלֵּל .
שִׁנִּיךָ לֹא יִבְעֶתוּנִי .
לֹאֵלָּא בַּעַשׂ שָׁרְךָ אֲגִיד ' כִּי ' לְשִׁלָּל '
עֲצָמֶיךָ וְסִכּוֹנִי :

1) Ps. xvii, 10.

בְּחֶלֶק אֲחֵרִים נָכַר אֵל וְתִבְאֵר'
לְאֹמֵר ' הֲלֹא לִי תִבְאֵר .
וְהוּא שֵׁאֵב מְבוֹר רַעְהוּ :
בְּמִתְקַרְתָּ גָּבַב רַגַע אִם וּמִצָּא'
וְסִירוּ מִמֶּנּוּ מִשָּׂחָה
אֲשֶׁר גָּבַב וְגַם שִׁוְהוּ :

٣٩ كلبان

كَلَبَ مَرَّةً كَانَ فِي دَارِ أَصْحَابِهِ دَعْوَةٌ فَخَرَجَ إِلَى السُّوقِ
فَلَقِيَ كَلْبًا آخَرَ فَقَالَ لَهُ أَعْلَمُ أَنَّ عِنْدَنَا الْيَوْمَ دَعْوَةٌ فَأَمْسُ
بِنَا لِنَقْضِ الْيَوْمَ جَمِيعًا فَمَضَى مَعَهُ فَدَخَلَ بِهِ إِلَى الْمَطْبَخِ
فَلَمَّا نَظَرُوهُ الْخُدَّامُ قَبَضُوا أَحَدَهُمْ عَلَى ذَنْبِهِ وَرَمَوْا بِهِ مِنَ
السَّائِطِ إِلَى خَارِجِ الدَّارِ فَوَقَعَ مَعْشِيًّا عَلَيْهِ فَلَمَّا أَفَاقَ وَانْتَفَضَ
مِنَ التُّرَابِ فَرَأَوْهُ أَصْحَابُهُ فَقَالُوا أَيْنَ كُنْتَ الْيَوْمَ فَكُنْتُ
تَفْصِفُ فَيَأْتِنَا نَرَاكَ مَا خَرَجْتَ الْيَوْمَ تَدْرِي كَيْفَ
الطَّرِيقَ *

هذا معناه

أَنَّ كَثِيرِينَ يَتَطَقَّلُونَ فَيُخْرِجُونَ مَطْرُودِينَ بَعْدَ الْإِسْتِخْفَافِ
بِهِمْ وَالْهَوَانِ *

39. Os dois cães

Um cão, cujos donos estavam para dar um banquete, saíu, e, encontrando na praça outro cão, lhe disse: «Saberás que temos hoje festim em casa; vem comigo, divertir-nos-hemos juntos.» O outro cão acompanhou-o e

ambos entraram na cozinha. Mal os creados o viram, um delles, pegando-lhe pela cauda, atirou com elle por cima do muro para o meio da rua. O pobre cão caiu sem sentidos.

Quando voltou a si, sacudiu o pó que o cobria.

Os seus companheiros que o virão perguntaram-lhe : «Onde tens andado hoje? onde estiveste a divertir-te? Pois, o que parece é que não estás hoje capaz de atinar com o caminho.»

Esta fábula significa que ha muitas pessoas que chegam sem ser convidadas, mas que sahem expulsas, ao pêso do desprêzo e da vergonha.

לט תַּכְּלֵב וְרַעְהוּ

כָּלֵב בַּחוּץ אָמַר אֶל אֶחָד מֵרַעְיוֹ
הֲלֹא תִדַּע כִּי יוֹם מוֹשְׁתָּה וְשִׁמְתָה לָנוּ
הוּ אֲדַנִּי קָרָא לְכֹל מוֹדְעָיו
לְסַעֲדָה לְכֶם וְלֵהֲתַעֲלֵם עִינָיו :

וְעָתָה אִם אָכַל פִּתְחַיִן הַיּוֹם אֶתִּי
יֵשׁ לָנוּ רֵב ' אָחִי ' עָלֵינוּ אֵל תַּחוּם .
בּוֹא נָא אִיכּוֹא לְשִׁתּוֹת וְלֶחֶם בְּבֵיתִי
הֲלֹא אֶתָּה רַעִי ' לָמָּה תֵּשֵׁב בַּחוּץ :

אָנֹכִי אִישׁ וְאָחִיו ' זֶה בָּצַד זֶה דֹּהַר '
רָצוּ בִיבָהּ מוֹשְׁתָּה לְדַרֵּשׁ לָחֶם יֹאכְלוּהוּ
אֵד מִמְּבֹשְׁלִים ' בְּרֹאוֹתָם זֶר ' מֵהַר '
אָתָּה בְּנִבְּוֹ וּבְעֵד הַקּוֹר רָמוּהוּ :

בין רָפֵשׁ וְעִבְרִיט כְּבַע ' נָפַל ' רָדִין .
רוחו הִתְפַּעֵם בו וְנִפְשׁוּ מִהִתְרַדֵּת .
נָדָם ' נָחַל ' יֵשֵׁב שָׁם ' כִּפְגֵר מִיָּבֵס .
לִפְנוֹת עָרַב הַמְרִין ' וְהֵן בְּגֵלוֹ מִיַּעֲרַת :

אָמְרוּ הָעֵין ' מַה לָּךְ ' וְאִי מִנְהָ תָבוֹא .
צוּלַע ' מִתְנוֹדֵד ' כִּמְאַחֵד עַל הַמֶּן .
גַּם חָבַר בַּל תִּיבַל הַתְרַדֵּד תִּלְדֵּךְ בו .
תְּמוֹשֵׁשׁ ' תְּנַשֵּׁשׁ ' כִּנְגֵר בְּלוֹ עֵין :

כָּבַח אֵל כָּל מִשְׁתַּחֲוֵה וּמִתְרוֹ בָּבִים .
יְרוֹצוּ לְשִׁלְחֹן וְחִמְיָה לֹא נִקְרְאוּ .
בַּק קָלוֹן וּמִצְאוֹ תוֹדֵךְ עֲבַת מִסְבִּים .
יָשׁוּבוּ נִגְרָשִׁים בִּיקָם כְּאַשֵּׁר בָּאוּ :

٤٠. إنسان وحيّتان

إنسان مرّة نظر حيّتين نقتتلان وتتناهشان وإذا بحية
أخرى قد أتت فأصلحت بينهما فقال لها الإنسان لو لا
أذك أشّر منهما لم تدخل بينهما *

هذا معناه

أنّ إنسان السوّ يسير إلى أبنا، جنس *

40. O homem e as duas serpentes

Um homem viu um dia duas serpentes que brigavam e se mordiam com raiva, quando outra serpente chegou e as reconciliou.

O homem disse então á recém-chegada: «Se tu não fosses peor que ambas, não terias interferido como medianeira».

Esta fábula prova que o mau procura sempre gente da mesma especie que elle.

מ האיש והנקשים -

אָפּען וְצַע
מִתְאַבְּדִים .
חֲמֵה בְּשִׁבַע
הֵם בְּרִיָּוִים .
בְּאֵף וּבְזַעַם
שֵׁן חֲרָקִים .
בְּפָרִי טַעַם
בֶּן שְׂרָקִים :

לֹא אָבוּ שְׂקֵט
מִתְרוֹצְצִים .
בְּאֵשׁ דִּלְקָה
הֵם נִצְצִים .
בְּנֵם בְּקִישׁוֹת '
בִּימוֹ חֲצִים .
שָׁנָם בְּעִישׁוֹת '
בֶּן מִשְׁמָשִׁים :

בְּאֵף רִיבִימוֹ
מִן הַצְּבֹן '
וְחִישׁ עֲלִימוֹ
בְּאֵ שְׂפִיפוֹן '
דְּבַר אֲלִימוֹ
וְקָם הַלֵּם '

עד תת בינימו
חן ושלום :

אני מעביר
לצדעוני'
אמר לו נבר
תקמוני'
לולא הרשעת
יותר מהם'
לא התנצבת
בין שניהם :

זבח גרם
בין בוכים .
שושן פורח
בין רביבים .
הטוב צומח
בין הטובים .
קלב נובח
בין קלבים :

٤١ كلب وشوحة

كلب مرة خطف بضعة لحم من المسلخ ونزل يخوض في
النهر فنظر خيالها في الماء وإذا هي أكبر من التي معه فرمى
التي معه فانحدرت شوحة فأخذتها وجعل الكلب يجرى
في طلب الكبيرة فلم يجد شيئاً فرجع في طلب التي كاسب
معه فلم يصبها فقال ما شئ من الغرور أقل رأيا متي لأنني
ضيعت ما كان معي وطلبت ما لا يصلح لي *

هذا معناه

من يترك شيئاً قليلاً موجوداً ويطلب كثيراً مفقوداً *

41. O cão e o milhafre

Um cão uma vez arrebatou um pedaço de carne de um açougue e desceu para um rio. Ao atravessá-lo, viu na água a imagem da sua presa; mas como esta imagem lhe parecesse maior que o pedaço de carne que elle trazia, largou-o. No mesmo instante um milhafre descia e o levava. O cão andou á procura do bocado maior, mas não o encontrou. Voltou á procura do que abandonara, mas foi de

balde. Então disse: «Ilusão alguma teve menos fundamento razoavel do que a minha. Abandonei o que tinha no meu poder, para correr atrás do que me não convinha.»

Esta fábula dirige-se áquelle que abandona um objecto de pouca importancia, mas que tem seguro, para ir em busca de outro incerto.

מא סקלב וקאָה

קָלֵב מֵאֵת טַבָּח גִּתַּח בְּשָׂר נֹגֵל '
 וַיִּבְקֶשׁ לְאָכְלוּ מִקוֹם מִיִּשְׁקַט וַבִּטַּח .
 מֵצֵא נִגְדוּ נִהָר מִימּוֹ לְאֵט וַיֵּל '
 אֵיךְ לְעָבְרוּ וַיֵּרָא פַחַתּוֹי צְלָם הַגִּתַּח :

וַיִּנְהָר וַיִּטְבַּע הוּד הַגִּתַּח ' וַיִּנְהָר
 הַבְּשָׂר מִשִּׁנּוֹי לְקַחַת אֵת צְלָמוֹ .
 שְׁנִפְתּוֹ אָהָ עֵת תְּמוּשׁ עָלָי טָרַף '
 וְהוּא יָבַע תָּנִים וַיִּשְׁחַת אֵת לְחִמּוֹ :

יָמֹן וּשְׂמֵאל שָׁחָה ' לְכִלֵי מוֹעִיל בְּקֶשׁ .
 וַיֵּאמֶר קָלֵבוֹ ' אַחֲרֵי הַבָּל הַקָּלְתִּי .
 פְּגִירַתִּי לְבַצְעֵי וַיְהִי לִי לְמוֹקֶשׁ '
 כִּי לָחֶם וּמִזֶּון בְּעַד צְלָם עָנְבֹתַי :

בְּשֵׂאוֹל לֹא וַיִּשְׁבַּע ' עֵינַי לֹא תֵאמַר ' בִּי .
 לְמַה נִּגְבַּר תִּיבַע לְהַדְרֵךְ אַחֲרֵי הַעֲשָׂר .
 שְׂמוּחַ בְּכָל אֲשֶׁר תִּנְגַּד שְׂדֵי '
 אִם כִּשְׂט ' אִם הַרְבֵּה ' וְאִזּוֹ תִשְׁיֵג הָאֲשֶׁר :

וְאָף גַּם זֹאת שָׁמַע ' אִם לֹא תִבְוֹן מוֹסֵר ' .
מָרָם מִיָּם תִּשְׁפֹּד ' שָׁאֵב ' קִבֵּץ בְּיָדָּ .
גָּבַר נִבְהַל לַחֲוֹן לָחֵם חָקוּ וְחָסַר .
טוֹב מִעֵט קָרוֹב לָךְ מִבֵּב רְחוֹק מִמֶּנִּי :

تمّ هذا الكتاب الذى هو احد وأربعون مثلاً
على التسام والكمال بغير زيادة ولا نقصان

Aqui termina este livro que contém quarenta e uma
fabulas exactamente.

סוף מלאכתו ' קורא בתורה ' הגיע .
כי ' התירות ' בשיר שקול ' הגיע .
מכל ' אחת וארבעים ' פה הנה .
ברוך אשר הביאני עד הנה :

APPENDICE

O saber e a ignorância

أخو العلم حتى خالده بعد موته
وأوصاله تحت التراب رميم
ودو السجبل ميت وهو ماش على الثرى
يعد من الأحياء وهو عديم *

O sabio vive eternamente depois da sua morte, não obstante os seus membros desfazerem-se em pó no sepulcro; ao passo que o ignorante é como um morto a andar sobre a terra; é contado no numero dos vivos e no emtanto já não existe.

חַכְמֵי לְכָב לְעוֹלָם חַי וְאַחַד גַּם אֶחָד מוֹתוֹ
בְּבוֹא רֶגֶב בְּעֵצְמוֹהֶו וְעַם עֶפְרַי תְּבוֹנָתוֹ :
וְאִישׁ בְּעַר בְּמַת נִדְּשָׁל וְעַל אֶרֶץ הַלִּיבָהוּ
דְּמוֹת חַי לֹו וְלֹא בָן כִּי כָבָר בְּאֵה הַלִּיבָהוּ :

A modestia e a inveja

وَإِذَا أَرَادَ اللَّهُ نَشْرَ فَضِيلَةٍ
طُوِيَتْ أَتَاحَ لَهَا لِسَانُ حَسَوِدٍ
لَوْ لَا اشْتَعَالَ النَّارُ فِيمَا جَاوَرَتْ
مَا كَانَ يَعْرِفُ طَيْبَ عَرَقِ الْعُودِ *

Quando Deus quer descobrir a virtude que se esconde na sombra, suscita contra ella a lingua do invejoso. Se o fogo não lavrasse em tudo quanto o cêrca, não seria conhecido o perfume do aloes.

אִם יֶאֱכֶה אֵל לְגִלּוֹת מַעֲשֵׂי אִישׁ תָּם וְרֵב הַקֹּדֶר
תִּמְהַעֲלֶם ' יַעוֹרֵר לוֹ כְּשׁוֹמ שׁוֹמֵף לְשׁוֹן הַשָּׂדֶה :
לֹא סָבִיב תְּשַׁלַּח אִישׁ לְשׁוֹן אֶף בְּאִשֶּׁר הוּא שָׁם '
אִיךְ יִנְבַע קְטוֹרֶת אֶהְלֹת שָׂדֵי וְהִין שָׂרְשָׁם :

Elogio do sapientíssimo e benemerito Grão-Rabbino
Lazaro Wogue¹

אָבּוּא בְּנֵיב שְׁפָה וְכַף שׁוּטֵם '
לְשִׁיר לְאִישׁ חֲסָדִי וְלִמְנַצֵּם :
וְרַבּוֹ שְׁנוֹת חַיּוֹ יְחִי שְׁמֵם '
עוֹד וַעֲשֵׂה חֵיל בְּגַן פּוֹרֵם :
זָכְרוּ לְעוֹלָמִים תּוֹשְׁבֵם '
רוּחוֹ בְּכוֹכְבֵי אֵל וּבִזְרֵם :

אֵל' חֲפָד שׁוֹפָר בְּעוֹ צוֹרֵם '
תּוֹדָה תְּנָה לְאֵל וְהַשְׁתּוּחֵם :
שְׁלַח לְמוֹ אֶרֶץ גְּלוּת עֵינֵם '
יּוֹעֵץ אֲשֶׁר בְּטַל אָמַת שׁוֹלֵם :
בְּצַחֵי בְרִנָּה צִרְפַת עַל כִּכָּה '
עַל כִּי בְּמַרְבֵּד צִפְנַת פְּעֻנֵם :
עַל כֵּן לְהוֹדוֹת לוֹ אֲמַרְם שְׁחַר '
אָבּוּא בְּנֵיב שְׁפָה וְכַף שׁוּטֵם :

¹ Era ainda vivo o Grão-Rabbino L. Wogue quando fiz esta poesia, cedendo a um sentimento de profunda gratidão e de admiração pelo homem que, como mestre e amigo, nunca me negou os seus preciosos conselhos durante a composição e revisão d'esta e d'outras obras.

לֹא אֶחָדִישׁ בְּדָוִד וְנוֹעַם כִּיהוֹ '
 בְּלִהְיִי דָבִיר חֲקִמָה הֲלֹא פִתַּח :
 לַחֵב תִּנְיָה שִׁיחוּ וְעִטּוֹ לַחֵט '
 מוֹשִׁיב בְּדָוִד סוֹפֵר גְּלוֹת מוֹחֲשֵׁם :
 עַל זֹאת אֶסְפֹּר כִּי תִהְלֹת נִצַּח '
 לְאִישׁ אֲשֶׁר יֵאוֹת לְהִשְׁתַּבֵּחַ :
 אֶדְ מוֹחֲלָאֵל גְּדִי וְאִיךְ אֲשִׁינָה '
 לְשִׁיר לְאִישׁ חֲסָדִי וְלִמְנַצֵּם :

גְּדִין כְּמִישְׁרִים וְשׁוֹבֵת נָחַת '
 חֲבו כְּרַחֵם מַעֲשֵׂה רֹחֲמִם :
 אֲזַר בָּעֵז כֹּתְנֵיו וְאֶצֶר דָּעַה '
 הַשְּׁבִים וְחֹת עוֹד וְעוֹד הוֹכֵם :
 גְּדִי אֲמוֹנָה לוֹ וְכַף נִצָּחַת '
 לֹא כְתֻבָה רוּחוֹ וְלֹא נִם לֵם :
 שִׁמַּח בְּטוֹב טַעְמוֹ וְנִפְתַּח לֶקַח '
 וְרַבּוֹ שָׁנוֹת חָיָו יַחִי שְׁמִים :

עוֹד כָּל יָמָי תִּבְלֵ וְשִׁבְתוֹ אֶרֶץ '
 מְזַהֵר כְּבוֹד זִכְרוֹ וְיִתְלַמֵּם :
 נִקְרָא אֱלִיעֶזֶר שְׁמוֹ בַּקֶּדֶשׁ '
 נִחַל כְּיוֹם כְּהוֹר וְגַר קוֹדֵם :
 וְתַן אֱלֹהִים לוֹ כְּעַל כָּל חֲסֵד '
 נִפְשֵׁי תִפְרֹשׁ בַּח וְתִהְיֶינָם :
 כִּי כָל דְּרָבָיו הֵם אֲמִת וְנִדְבַק '
 עוֹד וְעֵשָׂה חֵיל כְּגֹן פּוֹרֵם :

וְכִּי תִפְלְתִי לְאֵל שְׁמַיִם '
 תְּכִיֹד אֲשַׁחֲרֶה לּוֹ בְּלֵב בּוֹטֵם :
 וְזִמְרָה כְּפוֹפִים הוּא וְנִתְּנָן כִּם '
 עַד יַעֲבֹד יַגִּזֵּן וְסָר מִרְוּחַ :
 וְכִיֹּת נִבְלִי יֵאָוֶן מִשְׁמַק '
 עַל אִישׁ תְּכִיֹּם דַּעוּת אֲנִי וּזְבָח :
 וְכוּ יְזַרְרִי אֵל וְנָה עַל כְּלִיָּהּ
 וְכִרוּ לְעוֹלָמִים הַיּוֹשֵׁבִים :

רָאָה כְּנִי כְּלִיָּהּ תִּלְא לּוֹ אֲדָר '
 וְיִקָּר לְכִלְיֵעוּמָד עַל־מִפְתָּחַם :
 כִּן שְׁאֲפָה רוּחִי רְאוּת מִרְאֵהוּ '
 לִבִּי כְּאוֹר אִשׁ אֲהַבּוּ נִפְחַם :
 עַל זֹאת אֲבַקֵּשׁ מִתְּלַב הָאָרֶץ '
 לְשִׁקֵּד עַל־רִפְתָּהוּ כִּבְל אִוְרַם :
 הִנֵּה יְדִיד נִפְשִׁי כְּאוֹר וּזְרַם '
 רוּחוֹ כְּכוֹכְבֵי אֵל וְכִזְרַם :

אֵיךְ יַעֲלֶה עַל לֵב לְאֵל מִשְׁגָּם '
 לְנֹת תְּמִידוֹת פִּיּוּ וְחֵין תְּרִים :
 יוֹם יוֹם אֲבַקֵּר בּוֹ לְהַפְסָם '
 עֵת אֲתַחֲהוּ פִי כְּרִין פִּיֶּם :
 הֵה הוּא אֲלִי־עוֹרִי וְאִם סוּלַם '
 רַב לִי וְנָם לִבִּי לְזֹאת נִפְחַם :

Naufragio

Ao meu querido irmão Salomão Bénoliel

שִׁכְנִי בְּתֵי חֶמְרַ וְנֶפֶת נְלוּם '
 יוֹרְדֵי הַיָּם שִׁכְרָם עַל בְּנֵי רוּם '
 מִה־תִּבְטְחוּ ' עַתָּה יָבֵר אֵל לְשׁוּם '
 נִפְשׁ כָּל חַי נִגְדּוּ אֶרְצָה הַשׁוּם :

מִיָּם בָּבִים סְבוּנֵי הַקִּיפּוּנֵי '
 מִצֹּלוֹת יָם כְּרַגַּע שְׁטָפוּנֵי '
 חֲבָלֵי מִצּוֹק מִבְּקָר אֶפְפוּנֵי '
 שִׁנֵּי שְׂאוֹל מִכָּל צַד רְדָפוּנֵי :

יָמִין וּשְׂמֹאל לְלֹא מוֹעִיל אֲשַׁנִּים '
 גַּל אַחַר גַּל עָלָיו רֹאשֵׁי גִית '
 כְּמִרְחוֹק סוּם מִלְחָמָה יָרִים '
 כָּל מִשְׁבְּרָיו עָלָיו הַיָּם הַרִים :

אֵיכָה תִּבְלֵ תִּבְלָה כְּעֶשֶׂן תִּהְיֶה
 אֵיכָה נִמְסֵ שְׂרָה וְהָרַ אֵיפָה הוּא '
 הֲלֹא כָּל בַּיִת מוֹשָׁב נִמְלָח כְּמוֹהוּ '
 וְהָאֶרֶץ הִיטָה תִּהְיֶה נִבְהוּ :

מהדתעליכו נגהך שמש פהאם '
הלא סופה בלבב נמים פהם '
תשאף כדוב נפשי תשאג הנגהם '
וחשך עב עלי פני היום :

תדלו ראות ותדעכנה עינים '
אפל שך את תלדי בצחרים '
ותנתר רוח ארון שמים '
מרחפת עלו פני סמים :

אלי אלי נהפך עלי מרבי '
אללי לי אם לא תשור עצבי '
אקה מי לי נשבר תמה לבי '
שמע קולי נקום נחרו בי :

תבות ארו ככלי גמא רצפת '
אניות עו בעשן קל פצפת '
וצלעוהו בחרו אף קצפת '
כרשפי אש קל פארן חצפת :

ועתה אין לי מחוז ומאור '
אשא עיני אלך אל גאור '
הופיעה לי כחם צח עלי אור '
ויאמר אל יהי אור ויהי אור :

Zara¹

Feliz de quem passou, por entre a magua
E as paixões da existencia tumultuosa,
Inconsciente como passa a rosa,
E leve como a sombra sobre a agua.

Era-te a vida um sonho: indefinido
E tenue, mas suave e transparente.
Acordaste... sorriste... e vagamente
Continuaste o sonho interrompido.

זָרָה

אֲשֶׁרִי אֲשֶׁר הִלֵּךְ בְּעֵצְבוֹת תְּבִיל '
 וּבְסַעֲרוֹת לֵבָב וְרִגְשֵׁי הַיָּמִים '
 נִרְהָם דּוֹמָם בְּצִיץ צִץ רֵבַע וְנִבֵּל '
 וְקַל כְּצֵל נָטוּי עַל פְּנֵי אַנְגִּימִים :

הָיָה לְךָ הַחַיּוֹנוּת כֹּל וְיָמֵי מְנוּחָךְ '
 תְּלוּם וְךָ וְנִעִים כְּשֶׁעָפִי לַיִל שְׁלוֹם '
 תְּקִיּוֹת וְשִׁחֲקָה''' וְסִגְרֵת עֲפָעֶפֶךְ '
 וְהוֹסִיפִי לָנוּם שְׁנִיחַ וְלִחְלָם :

¹ Foi publicada esta poesia na *Zara*, edição polyglotta, dada á luz em 1894 por Joaquim de Araujo.

Endechas de Luiz de Camões a Barbara escrava ¹

Aquella captiva,
Que me tem captivo,
Porque nella vivo,
Já não quer que viva.
Eu nunca vi rosa
Em suaves mólhos
Que para meus olhos
Fôsse mais formosa.

Nem no campo flores,
Nem no céu estrellas,
Me parecem bellas
Como os meus amores:
Rosto singular;
Olhos socegados,
Pretos, e cansados
Mas não de matar;

¹ A traducção hebraica d'esta poesia saiu na *Pretidão de Amor*, do meu illustre e carissimo amigo e mestre Dr. Xavier da Cunha, em 1896.

Uma graça viva,
 Que nelles lhe mora
 Para ser senhora
 De quem é captiva;
 Pretos os cabellos,
 Onde o povo vão
 Perde opinião
 Que os loiros são bellos;

Pretidão de amor;
 Tão doce a figura,
 Que a neve lhe jura
 Que trocára a côr;
 Leda mansidão,
 Que o sizo acompanha...
 Bem parece extranha,
 Mas... *barbara* não;

Presença serena
 Que a tormenta amansa:
 Nella emfim descansa
 Toda a minha pena.
 Esta é a captiva
 Que me tem captivo:
 E, pois nella vivo,
 É fôrça que viva.

שיר אשר לקמואינס
על שפחתו היפה הנקראה בארבארה

Ao meu dilecto amigo Dr. Xavier da Cunha

שפחה לקחתו לקצעי
וכשבוי הרב לקחתני'
תחת ידה נפשי שמתני'
ואתה בצע לבצעי:
אין כמוה ציץ ופרחים
הנותנים ריחם בנגות'
כי בעתה בין הבנות
כשושנה בין החוחים:

מה אשנה לך מה אעירך'
הגש שושן בעמקים'
אם בוכבי אור בשחקים
ואירו כזרר הורך:
אחת היא ואון בלטה'
אין מום בה עיניה יונים'
המורים חצים שנונים
אל נפש כל ראה אותה:

מִקוֹר הַן וּמִסְמָדִים
עֵינֵי יוֹנְתֵי הַבְּרָה '
אִז הָיְתָה שְׂפָחָה לְשָׂרָה
וְשָׂרִיָּה לְעַבְדִּים :
גַּם חֲשׂוֹךְ מִשְׁחֹר שְׂעָרָה '
וְעֵטָה קְדָרוֹת כְּעַרְב '
לְהַעֲד כָּל פֶּה כִּי עָרַב
מִשְׁעַר צֹהַב שְׂחֹרָה :

שְׂחֹרְחֹרְתָהּ הִיא וְנֹאנָה
נִבְחָרוּ מִשְׁלֵג קְנִיָּה
וּמִכְפּוֹר עֲשֵׂת מִרְאָה
לְהַעֲנוּג וּלְהֵאָנָה :
נִפְתָּה תַטְפְּנָה שְׂפֹתֶיהָ '
פִּיהָ עֲצָה וְתוֹשִׁיָּה :
הַזָּרָה הִיא אִם נִבְרָנָה '
לְפִי אָסוּר בְּתַרְמִיָּה :

כִּי זֹאת נִשְׁקָפָה כְּמוֹ שְׂחַר '
תַּמְכְּלִינִית עֲלֵי חֲמָה '
תָּמָם סְעָרָה לְדַמְמָה '
וְלֵב נִכְמָר כְּצִמּוֹר צָחַר :
זֹאת שְׂפֹתַי אֲשֶׁר לְקַחְתִּי '
וּבְשִׁבּוֹי חָרַב לְקַחְתִּי '
אִם בְּיָדָה נִפְשִׁי שְׂמִחְתִּי '
גַּם לְחַיּוֹת עָלֶיהָ בְּטָחְתִּי :

À memoria de David Cohen

כַּנְרָהִי אִיִּים יָמָה כּוֹכֵב הוֹפִיעַ '
 לְעִינֵינוּ זָרַח ' בְּנִקְרָא לוֹ ' הַיּוֹד :
 אָבֵן עַד מַחְצִית אֶרְחוּ מָרָם וְנִיעַ
 וַיַּעֲקֹר פְּהֵאֵם וּמְרוֹם שָׂדֶד :

אִיךְ נִפְלְתָּ מֵעַל נִגְדַעְתָּ מִדְּקִיעַ '
 הַיִּלָּל בֶּן שְׁחַר יוֹם בְּשִׁעְלוֹ מְדַד
 מִסְלָהֶד אֱלֹהִים ' וְכִמוֹ אָבֵן הַסִּיעַ
 זָר זָרְחָד אֲשֶׁר עֵת הַשֶּׁד וְנוֹדֶד :

שִׁכְנִי לְחוּף גַּמִּים ' הָאִי ' אֵל הַמִּי לָךְ '
 כִּי נֶאֱסַף בְּנֶד ' גֶּדֶד סָר וְגִלְדָּה '
 וְגִלְדָּה בְּעוֹד יוֹם מֵאֶרֶץ הַחַיִּים :

הִנֵּה מִן לְעֶסֶר וְסִפִּירִים לְאֶסֶר '
 בְּהַסֶּר אֵל שְׁמִדָּה דָּוֶד כִּהֵן מִסְפֶּר :
 אִיכָה יוּעַם זָהָב בְּרָהִי אִיִּים :

Epitaphio de David Cohen

הוריד רוחו :	דודי לָבַן ' בְּבַח אָנֹן ' תירוּשׁ דָּנֹן '
מהר-ריחו :	גִּרְדוּ נָתַן ' עַל הַמִּפְתָּן ' נֶצֶב אֵיחָן '
תָּמִיד נִכְחוּ :	אֲבַח נִסְמָן ' בְּפוּ נִסְמָן ' לֵב גְּאָמָן '
לְבֵית נוּחוּ :	עָלָה שׁוּשָׁן ' כְּאוֹר כְּבִשָׁן ' מוּתוֹד עֵשָׁן '

Epitaphio de Arão Cohen

תְּהִיָּה בּו זִוְרָקַת '	בְּטָרָם שׁוּבָה '	דָּגוּל מְרַבָּה '	אֲתָהּ כִּי כָּה '
פְּטִרָה וּבְרָקַת :	כְּאֲדָם מְהוֹר '	מְצִיץ חֲנוּ וְאוֹר '	הָיָה כְּמֵאוֹר '
צָרַק וְשָׁלוֹם :	פִּיהוּ נְדָבוֹת '	מוֹשֵׁד לְקָבוֹת '	רַב מִחֲשָׁבוֹת '
סִפִּיר יְהֵלֵם :	מִנְפֵד בְּרָה '	בְּטוֹב צְרוּרָה '	נֶפֶשׁ יִמְרָה '
וּבְנִשְׁמָה :	בְּפוּי קְשׁוּרִים '	אַרְבָּעָה טוֹרִים '	הִדְרַת בְּחוּרִים '
וְגַם אַחֲלָמָה :	כְּלֶשֶׁם שְׁבוּ '	חָרוֹם עַל לְבוּ '	כְּלִי-טוֹב נִמְצָא-בוּ '
בְּעַרְדָּ יָפָה :	זְבוֹת וּמְהוֹרוֹת '	נְעִים זְמִירוֹת '	הִגִּיד אֲמֵרוֹת '
שְׁהִם וְיִשְׁפָּה :	אַדַּ תְּרִשִׁישׁ הַלּוֹם '	לְזוּבֹל הַשָּׁלוֹם '	נֶסֶק לְמָרוֹם '

INDICE

Dedicatória	v
Prefacio	vii-xi

Fabulas

Ao leitor	1
O leão e os dois touros	5
A gazella	11
A gazella	13
O leão e a raposa	17
O leão e o touro	19
O leão e a raposa	23
O leão e o homem	27
A gazella e o leão	29
A gazella e a raposa	31
As lebres e as raposas	33
A lebre e a leôa	35
A mulher e a gallinha	37
O mosquito e o touro	39
O homem e a morte	41
O jardineiro	43
O homem e o idolo	45
O homem preto	49
O homem e a egua	51
O homem e o poreo	55
A tartaruga e a lebre	59
O lobo	63

O espinheiro.....	69
Um preto.....	69
A vespa e a abelha.....	71
O menino.....	75
A criança e o escorpião.....	79
A pomba.....	81
O gato.....	85
O ferreiro e o cão.....	87
Os cães e a raposa.....	91
O cão e a lebre.....	95
O ventre e os pés.....	97
A fuinha e as gallinhas.....	99
O sol e o vento.....	103
Os dois gallos.....	107
Os lobos.....	109
O ganso e a andorinha.....	113
O cão e o lobo.....	117
Os dois cães.....	121
O homem e as duas serpentes.....	125
O cão e o milhafre.....	129
Conclusão.....	132

Appendice

O saber e a ignorancia.....	135
A modestia e a inveja.....	137
Elogio do Grão-Rabbino L. Wogue.....	139
Naufragio.....	143
Zara.....	145
Endechas de Luiz de Camões a Barbara escrava.....	147
À memoria de David Cohen.....	151
Epitaphio de David Cohen.....	153
Epitaphio de Arão Cohen.....	153

Acabou de imprimir-se

Aos 31 dias do mez de Março do anno

M DCCC XCVIII

NOS PRELOS DA

IMPRESA NACIONAL DE LISBOA

PARA A

COMISSÃO EXECUTIVA

DO

CENTENARIO DA INDIA

UNIVERSITY OF CALIFORNIA LIBRARY

Los Angeles

This book is DUE on the last date stamped below.

REC'D LD-URL

LD-URL

FEB 2 1970

REC'D LD-URL

FEB 7 1970

MAR 11 1970

MARCH 13

Form L9-Series 4939

UNIVERSITY OF CALIFORNIA-LOS ANGELES

THE PRINCE OF PEACE
FOR QUR'ANIC THOUGHT

L 007 680 794 0

PJ
7680
L96fPo
1898

UC SOUTHERN REGIONAL LIBRARY FACILITY

AA 000 366 781 3

